

ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ 15ης ΔΕΚΕΜΒΡΗ

- Να ανατραπεί το Μνημόνιο – Να μην πληρώσουν οι εργαζόμενοι την κρίση του καπιταλισμού
- Όχι στις εργασιακές συνθήκες γαλέρας – όχι στις απολύσεις – δικαίωμα στη δουλειά
- Περικόψτε τα κέρδη των τραπεζιτών – όχι τους μισθούς των εργατών
- Διαγραφή του χρέους στους διεθνείς τοκογλύφους
- Εθνικοποίηση των τραπεζών χωρίς αποζημίωση στους καπιταλιστές κάτω από εργατικό έλεγχο
- Εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση των μεγάλων βιομηχανιών και των στρατηγικών τομέων της οικονομίας
- Ο αγώνας στα χέρια των εργατών – όχι στα παζάρια των γραφειοκρατών
- Αυτο-οργάνωση των εργατών
- Γενική πολιτική απεργία διαρκείας
- Να ανατραπεί η κυβέρνηση της Τρόικας ΔΝΤ/ΕΚΤ/ΕΕ
- Για να ανοίξει ο δρόμος στην εργατική εξουσία – για μια σοσιαλιστική διέξοδο στην κρίση του καπιταλισμού

Οι φοιτητές στη Βρετανία κλιμακώνουν τον αγώνα

Επίθεση και στη λιμουζίνα του πρίγκηπα Καρόλου

Σκηές Αθήνας στο Λονδίνο. Μετά την καταστροφή των γραφείων του κόμματος των Τόρυδων πριν λίγο καιρό, την Πέμπτη 9/12 οι φοιτητές που μάχονται ενάντια στις αυξήσεις (μέχρι τριπλασιασμού) των διδάκτρων επιτέθηκαν και στην πολυτελή λιμουζίνα του πρίγκηπα Καρόλου, έρριξαν διάφορα αντικείμενα και μπογιές.

Ο πρίγκηπας και η συμβία του Καμίλα έμειναν με ανοιχτό το στόμα. Δεν έχουν διαβάσει ιστορία. Δεν ξέρουν τίποτα για τους Levellers, ούτε για τα κεφάλια των βασιλιάδων στο κούτσουρο.

Καιρός είναι να μάθουν από την ιστορία.

Ο βρετανός πρωθυπουργός, Ντέιβιντ Κάμερον βρήκε τα επεισόδια «σοκαριστικά και απαράδεκτα». Έρχονται κι άλλα.

Στη διάρκεια των συγκρούσεων τραυματίστηκαν 12 αστυνομικοί, οι δύο σοβαρά, και 43 διαδηλωτές. Η αστυνομία έκανε τουλάχιστον 20 συλλήψεις.

Σύμφωνα με το BBC ομάδα διαδηλωτών επιχείρησε να βάλει φωτιά σε χριστουγεννιάτικο δέντρο στην πλατεία Τραφάλγκαρ. Κάτι μας θυμίζει εμάς στην Αθήνα...

**ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ
ΚΑΘΕΣΤΩΣ "ΓΑΛΕΡΑΣ"**

34ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ

Κορύφωση της κρίσης της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας

Σε μια εποχή χρεοκοπίας της χώρας και μνημονιακού ζόφου θα περίμενε κανείς να εκφραστεί η οργή του λαού και δια στόματος των αντιπροσώπων στο 34ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ. Όμως, η κρίση στους κόλπους αυτού του οργάνου είναι τόσο βαθιά που οι εργασίες του συνεδρίου πραγματοποιήθηκαν σε μια σχεδόν άδεια αίθουσα.

Όλες οι μεγάλες παρατάξεις προσπάθησαν να αποφύγουν την «καυτή πατάτα» της ανοικτής αναμέτρησης με την κυβέρνηση και την τρόικα στη λογική της ρήξης και της ανατροπής.

Το κλίμα διαμορφώθηκε ήδη από την αρχή του συνεδρίου, όπου οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ ζήτησαν να μη νομιμοποιηθεί η συμμετοχή στο συνέδριο της Ομοσπονδίας των νοσοκομειακών γιατρών (ΟΕΝΓΕ), την οποία δεν ελέγχουν. Κι αυτό σε μια στιγμή που αυτή η Ομοσπονδία έχει θέσει στο επίκεντρο της δράσης της τη μάχη για δημόσια και δωρεάν υγεία. Είναι γνωστό ότι η τελευταία εβδομάδα του Νοέμβρη ήταν για τα δημόσια νοσοκομεία μια εβδομάδα ανάπτυξης του κινήματος «δεν πληρώνω, δεν πληρώνω», κόντρα στις ντιρεκτίβες του Υπουργού Υγείας.

Η απαράδεκτη αυτή πρόταση, μετά από έντονη αντιπαράθεση μέσα στο συνέδριο, απορρίφθηκε.

Οι 40 αντιπρόσωποι των Συσπειρώσεων - Παρεμβάσεων έδω-

σαν με τις τοποθετήσεις τους τη μάχη, καταγγέλοντας το ρόλο της ΑΔΕΔΥ στην αποκλιμάκωση των αγώνων μετά τη μεγαλειώδη διαδήλωση της 5ης Μάη. Σε διάφορες τοποθετήσεις τους αναλύθηκε η σημερινή, χωρίς προηγούμενο κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, και οι αιτίες της χρεοκοπίας της χώρας. Τονίστηκε από μέλη των Παρεμβάσεων ότι δεν αναγνωρίζουμε το χρέος, ζητάμε τη διαγραφή του τώρα, την εθνικοποίηση των τραπεζών χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο, τη ρήξη με την Ευρωπαϊκή Ένωση και την ΟΝΕ μέσα από διαδικασίες που θέτουν το ζήτημα της εργατικής εξουσίας και των ενωμένων σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης. Απέναντι στα σχέδια των ιμπεριαλιστών και των ντόπιων ανδρικήλων τους το εργατικό κίνημα οφείλει να αντισταθεί το δικό του σχέδιο σωτηρίας και αντιμετώπισης των εργαζομένων ενάντια στις μαζικές απολύσεις, την ελαστικοποίηση της εργασίας, τις συγχωνεύσεις, τις ιδιωτικοποιήσεις, την καταστολή.

Όπως αναφέρεται και σε προκήρυξη των Συσπειρώσεων, είναι επιτακτική αναγκαιότητα η υλοποίηση ενός σχεδίου κινητοποιήσεων που θα ξεκινά από τις 6 Δεκέμβρη, επέτειο της δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, θα συνεχίζεται με τη γενική απεργία της 15ης Δεκέμβρη και θα κλιμακώνε-

ται με απεργιακή εβδομάδα, που θα περιλαμβάνει 3ήμερη ή 5ήμερη απεργιακή κινητοποίηση και θα συνοδεύεται από συλλαλητήρια και πολύμορφες δράσεις. Έτσι θα δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για απεργία διαρκείας, που θα υπερβαίνει τα κλαδικά και θα έχει διακλαδικά - πανεργατικά χαρακτηριστικά.

Ενάντια στους πεσιμιστές του «δεν γίνεται τίποτα» υποστηρίχθηκε ότι οι αντιστάσεις πολλαπλασιάζονται όσο η οργή του λαού μεγαλώνει. Στην Ελλάδα, αλλά και στη Πορτογαλία, την Ιταλία, τη Γαλλία, την Ιρλανδία, την Αγγλία και αλλού, πολύμορφες κινητοποιήσεις θέτουν ανοικτά σε αμφισβήτηση από τους καταπιεσμένους της εξουσίας της κυρίαρχης τάξης. Αυτό που χρειάζεται είναι η συσπείρωση όλων των δυνάμεων και η ανάπτυξη σε όλα τα επίπεδα της συλλογικής δράσης για την κοινωνική χειραφέτηση μέσα από την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και την εγκαθίδρυση της εργατικής εξουσίας.

Μέσα από το συνέδριο επιβεβαιώθηκε για άλλη μια φορά ότι δεν υπάρχει καμία ελπίδα ανάπτυξης του συνδικαλιστικού κινήματος μέσα στα πλαίσια που διαμορφώνει με τις λογικές και τις πρακτικές της η συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Αυτό μεγαλώνει τις ευθύνες των δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς να αναζητήσουν, μέσα

από μια βαθιά ρήξη με τις καθεστωτικές δυνάμεις όλου του πολιτικού φάσματος, και να βρουν τους συμμάχους τους μέσα στην κοινωνία, στα πρωτοβάθμια σωματεία, τις επιτροπές αγώνα, τις διάφορες συλλογικότητες, μικρές και μεγάλες εστίες σε κάθε γειτονιά προς την κατεύθυνση της ανατροπής του καπιταλιστικού συστήματος.

Στις τελικές αποφάσεις του συνεδρίου ήταν και η τρίωρη στάση της ΑΔΕΔΥ στις 6 Δεκέμβρη (με πρόταση των Συσπειρώσεων) καθώς και η έναρξη της διαδικασίας σε επίπεδο πρωτοβάθμιων σωματεί-

ων και Ομοσπονδιών για τις αναγκαίες καταστατικές αλλαγές ώστε να εγγράφονται στα σωματεία και όσοι απασχολούνται με ελαστικές μορφές εργασίας.

Στις εκλογές που έγιναν στο τέλος του συνεδρίου για την ανάδειξη της νέας ηγεσίας της ΑΔΕΔΥ, μειώθηκε η δύναμη της ΔΑΚΕ κατά 4 έδρες (πήρε 24, είχε 28), ενώ αυξήθηκε η δύναμη της ΠΑΣΚΕ (πήρε 37, είχε 35) και της Αριστερής Ενότητας (πήρε 9, είχε 8). Οι Συσπειρώσεις διατήρησαν τις δυνάμεις τους (4 έδρες).

Κ. Μάτσα

Απολύσεις στην DHL

Στις 3 Νοεμβρίου 2010, η εταιρεία DHL Express Hellas S.A. (εταιρεία ταχυμεταφορών), η οποία ανήκει στον Όμιλο των Γερμανικών Ταχυδρομείων (Deutsche Post), με απόφαση της τοπικής διοίκησης, ανακοίνωσε την απόλυση 60 εργαζομένων, στις εταιρείες DHL Express και στη συνδεδεμένη με αυτήν εταιρεία επίγειας εξυπηρέτησης αεροσκαφών European Air Transport (E.A.T.).

Τα Σωματεία Εργαζομένων των δύο εταιρειών αντέδρασαν αμέσως στην απόφαση αυτή, καλώντας τους εργαζόμενους σε Γενική Συνέλευση, όπου και αποφασίστηκε μία σειρά κινητοποιήσεων με αποκορύφωμα την απεργία που έγινε στις εγκαταστάσεις της εταιρείας στο αεροδρόμιο Ελ. Βενιζέλος τη Δευτέρα 6 Δεκεμβρίου.

Οι λόγοι που επικαλείται η εταιρεία για να δικαιολογήσει την απόφασή αυτή, είναι η μείωση των εσόδων για το 2010 και η μειωμένη κερδοφορία.

Στο σημείο αυτό πρέπει να σημειωθεί ότι η DHL δεν έχει παρουσιάσει ούτε ένα ζημιογόνο ισολογισμό και εξακολουθεί να παρουσιάζει υψηλή κερδοφο-

ρία, τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Πρόσφατα μάλιστα έγινε γνωστό από τα κεντρικά γραφεία της εταιρείας στη Βόννη, ότι πρόκειται να δοθεί ένα χρηματικό ποσό σε όλους τους εργαζόμενους της εταιρείας στην Ελλάδα και το εξωτερικό, σαν δώρο για τη συνεισφορά τους στα κέρδη ρεκόρ! του Ομίλου για το 2010.

Η DHL εκμεταλλεζόμενη και αυτή το γενικότερο κλίμα που έχει διαμορφωθεί και με άλλοθι την κρίση, επιχειρεί να μεγιστοποιήσει τα κέρδη της, αφήνοντας στο δρόμο 60 εργαζόμενους.

Οι εργαζόμενοι απαιτούν:
-Να αποσυρθεί η αδικαιολόγητη και προκλητική απόφαση της εταιρείας
-Να μην γίνει καμία απόλυση συναδέλφου
-Να καθίσει η διοίκηση στο τραπέζι του διαλόγου για την αναζήτηση εναλλακτικών λύσεων.

Μέχρι η εταιρεία να ανακαλέσει την απόφασή της, οι εργαζόμενοι θα συνεχίσουν να αντιδρούν μέσα από μια σειρά νέων κινητοποιήσεων που θα ανακοινωθούν μέσα στις επόμενες ημέρες.

8/12/2010

Όχι στη δίωξη των ψυχολόγων του Δρομοκαϊτείου

Το 34ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ ψήφισε ομόφωνα την προταση που υποβλήθηκε από τις Συσπειρώσεις- Παρεμβάσεις για συμπάρασταση στις δυο διωκόμενες ψυχολόγους του Δρομοκαϊτείου. Το ψήφισμα αναφέρει:

Σε μια εποχή που οι κοινωνικές δαπάνες συνθλιβονται στις μιλύπετρες του Μνημονίου και ο υπουργός Υγείας απαιτεί ακόμα πιο δραστική μείωση των

κονδυλίων και μέτρα ιδιωτικοποίησης των Δημόσιων Νοσοκομείων καταβαραθρώνοντας το επίπεδο παροχής υπηρεσιών δημόσιας και δωρεάν υγείας κάποιοι Διοικητές Δημόσιων Νοσοκομείων αντιμετωπίζουν με άκρατο αυταρχισμό τους εργαζόμενους που αντιστέκονται σ' αυτή την πολιτική.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα το Δρομοκαϊτείο Ψυχιατρείο

όπου ο Διοικητής του Ν. Τσικής εφαρμόζει μια πολιτική συστηματικών διώξεων και καταστολής με αποκορύφωμα τη στέρηση μισθού 25 ημερών σε βάρος δυο εργαζομένων, της Δώρας Κουτσάνελου και της Στέλλας Γαλιανού ψυχολόγων επειδή στήριξαν τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων στο κυλικείο ασθενών ενάντια στις άγριες περικοπές των αμοιβών τους (από 400 σε 176 ευρώ) και κατήγγειλαν δημόσια τα κακώς κείμενα στο Δρομοκαϊτείο όπου διαμορφώνονται συνθήκες Ψυχιατρικού Μεσαίωνα.

Το 34ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ καταγγέλλει τέτοια φαινόμενα αυταρχισμού και αυθαιρεσίας και απαιτεί τη παύση των διώξεων και την άμεση ανάκληση της απαράδεκτης απόφασης στέρησης μισθού εργαζομένων και μάλιστα σε μια εποχή λιτότητας. Θεωρεί απαράδεκτο να βρίσκονται επικεφαλής μεγάλων ψυχιατρικών διοικητές που εφαρμόζουν τέτοιες πολιτικές «ψυχιατρικής αντιμεταρρύθμισης».

Τέτοιοι διώκτες διοικητές βλάπτουν σοβαρά τη Ψυχική Υγεία και πρέπει να απομακρυνθούν.

Δεκαπενθήμερο όργανο της Κ.Ε. του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος (ΕΕΚ - Τροσκιστές)

Κυκλοφορεί στα κεντρικά περίπτερα και στα βιβλιοπωλεία σε όλες τις μεγάλες πόλεις. Εκδίδεται από την **Ε.Μ.Ε. - ΝΕΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ** Αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία **Αρχισυντάκτης** Θ. Κουτσουμπός

Σελιδοποίηση - Μοντάζ Βιβλιοτεχνία Ο.Ε. Ζωοδόχου Πηγής 52Α, Εξάρχεια Τηλ. 210 38.01.844

Εκτύπωση ΧΕΛΙΟΣ-ΠΡΕΣ Α.Β.Ε.Ε. Ιερά Οδός 81, Αθήνα **Διεύθυνση Εφημερίδας** Καποδιστρίου 38, 10431 Αθήνα Τηλ. - Fax: 210 5241070 **Ετήσια συνδρομή - Ενίσχυση** Εσωτερικού: 45 € Ευρώπη: 60 € Υπόλ. Χώρες: 75 € Τσεκ - εμβάσματα στη διεύθυνση: **«Νέα Προοπτική»** **Θ. Κουτσουμπός** Καποδιστρίου 38 10431 Αθήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

στην επαναστατική μαρξιστική εφημερίδα που παλεύει:

- ★ ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα
- ★ ενάντια στον εθνικισμό, το ρατσισμό, το φασισμό, τον πόλεμο
- ★ για το σοσιαλισμό και την εξουσία των εργατικών συμβουλίων
- ★ για την οργάνωση του επαναστατικού διεθνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης
- ★ για την επανίδρυση της Τέταρτης Διεθνούς

Ο Παπουτσής συνεχίζει το έργο του Χρυσοχοΐδη

Τα πρόσωπα αλλάζουν οι μηχανισμοί παραμένουν. Και η αντι-δεκεμβριανή κατασταλτική αντιδραση συνεχίζεται ανεξάρτητα από κυβερνήσεις και υπουργούς.

Η βία της αστυνομίας κατά διαδηλωτών μέρα με τη μέρα παίρνει πρωτοφανείς διαστάσεις. Την Δευτέρα 6 Δεκεμβρη 2010, ημέρα μνήμης και αγώνα για τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου και δεύτερη χρονιά μετά την εξέγερση του 2008, η αστυνομική βία κατά των διαδηλωτών μόνο τις νύχτες της εξέγερσης του Πολυτεχνείου θύμιζε.

Το πανεπιστημιακό άσυλο ποδοπατήθηκε βάνανσα από τις μπότες των Ματατζήδων. Το δικαίωμα των πολιτών να διαδηλώνουν τα πιστεύω τους εμποδίστηκε από τα βάρβαρα αστυνομικά χτυπήματα. Πριν καν αρχίσει η πορεία, δυνάμεις των ΜΑΤ, με αφορμή έναν από τους γνωστούς πετροπόλεμους που θα μπορούσαν να αποφύγουν απομακρυνόμενοι από τον τόπο της συγκέντρωσης, έπνιξαν τους συγκεκριμένους με δακρυγόνα, κατέλαβαν τον χώρο των Προπυλαίων και αντιμετώπισαν με άγριο ξύλο τους διαδηλωτές. Δεκάδες είναι οι τραυματίες από τα ασφυξιογόνα αέρια, από τα γκλοπς, ακόμη και πυροσβεστήρες πετούσαν τα ΜΑΤ κατά μπλοκ φοιτητριών με αποτέλεσμα τον τραυματισμό τους. Συνολικά 96 άτομα προσήχθησαν, εκ των οποίων οι 45 παραπέμφθηκαν να δικαστούν στο αυτόφωρο, οι περισσότεροι με τον λεγόμενο κουκουλονόμο - το νόμο της ΝΔ που το ΠΑΣΟΚ όταν ήταν αντιπολίτευση υποσχόταν ότι θα καταργήσει.

Η βία συνεχίστηκε ακόμη και μετά τη λήξη της πορείας, στους δρόμους της αστυνομοκρατούμε-

νης Αθήνας. Ενδεικτικό της φασιστικής νοοτροπίας με την οποία εκπαιδεύονται/αφιονίζονται τα όργανα της τάξης ήταν η αντιμετώπιση της νεολαίας του Συνασπισμού στην οδό Θεμιστοκλέους. Μια διμοιρία ΜΑΤ έχοντας στρατοπεδεύσει ακριβώς από κάτω έβριζε, απειλούσε πως «θα διαλύσει τη γιάφκα» (τα γραφεία της νεολαίας) και εξυμνούσε τον Άδωνι Γεωργιάδη του φασιστοΛΑ.Ο.Σ. Κάποια στιγμή η διμοιρία αντικαταστάθηκε από άλλη που συνέχισε τις ίδιες απειλές.

Την επόμενη μέρα, στα δικαστήρια, όπου μέλη της νεολαίας του ΣΥΝ έσπευσαν να συμπαρασταθούν στους 45 συλληφθέντες της διαδήλωσης, άνευ προφανούς αιτίας τα ΜΑΤ ξυλοκόπησαν τους αλληλέγγυους και άφησαν αιμόφυρτο το γραμματέα της νεολαίας του ΣΥΝ Νάσο Ηλιόπουλο και άλλα μέλη της νεολαίας.

Ήδη, πριν τη διαδήλωση της 6ης Δεκεμβρη 2010 ήταν σαφές ότι η αστυνομική βία έπαιρνε κλιμακούμενη έκταση. Στις 15 Νοέμβρη, πρώτη μέρα των εκδηλώσεων του Πολυτεχνείου, στο πέρας μιας διαδήλωσης πρωτοβάθμιων σωματείων και φοιτητικών συλλόγων ενάντια στα μέτρα του ΔΝΤ/ΕΚΤ/ΕΕ/κυβέρνησης ομάδες της δύναμης ΔΕΛΤΑ επιτέθηκαν στην «ουρά» της πορείας, την ώρα που επέστρεφε στο Πολυτεχνείο, χτυπώντας το μπλοκ του ΕΕΚ. Από την επίθεση τραυματίστηκε με χτυπήματα από γκλοπ και κλωτσιές νεαρή αμερικανίδα που βρισκόταν στη διασταύρωση Πατησίων και Στουρνάρη. Οι αστυνομικοί πήγαν να της περάσουν και χειροπέδες, αλλά την άφησαν όταν είδαν ότι το κορμί της ήταν άψυχο.

Αθήνα 6 Δεκεμβρη 2010, γωνία Πανεπιστημίου και Ιησοκράτους. Γυναίκα τραυματίζεται από χειροβομβίδα κρότου-λάμψης.

Φυσικά ούτε σκέφτηκαν να ειδοποιήσουν ΕΚΑΒ. Και θα μπορούσε να την είχαν αφήσει νεκρή!

Η βία αποκορυφώθηκε στη μεγάλη διαδήλωση της 17ης Νοέμβρη προς την αμερικανική πρεσβεία, με επίθεση των ΜΑΤ κατά των διαδηλωτών. Το μπλοκ του ΕΕΚ έγινε ειδικός στόχος, αν και ήταν φανερό ότι κανείς δεν έδινε αφορμή επέμβασης των ΜΑΤ. Με ρίψεις χειροβομβίδων κρότου-λάμψης, καπνογόνων και δακρυγόνων και χτυπήματα με γκλοπς στα κεφάλια και στα χέρια ανδρών και γυναικών προσπάθησαν να διαλύσουν το μπλοκ, που όμως κατάφερε να κρατήσει τις γραμμές του.

Η βία συνεχίστηκε και τις επόμενες ημέρες. Σε μια από τις συνηθισμένες φοιτητικές διαδηλώσεις, σε ένα από τα συνηθισμένα «χάπενιν», έξω από τη Βουλή, στα γνωστά «λουλουδάδικα», οι αστυνομικοί αντί να αποθήσουν τους φοιτητές με το γνωστό τους τρόπο και να λήξει το επεισόδιο επιτέθηκαν με μανία και άνοιξαν κεφάλια.

Είναι σαφές ότι εδώ πρόκειται για κεντρικό σχεδιασμό της ηγε-

σίας της αστυνομίας και του λεγόμενου υπουργείου Προστασίας του Πολίτη. Ο κύριος Παπουτσής μπορεί να φροντίζει να μην είναι προκλητικός και επιθετικός στις εμφανίσεις του στην τηλεόραση, όπως ο προκάτοχος του, όμως το αποτέλεσμα είναι ίδιο.

Πίσω από την ωμή αστυνομική βία και τρομοκρατία, πίσω από το κράτος ζόφου που θέλουν να επιβάλλουν υπάρχει μια πικρή αλήθεια που το ΕΕΚ την έχει επισημάνει τον περασμένο Δεκέμβρη του 2009, όταν το μπλοκ των διαδηλωτών του δέχθηκε την απρόκλητη και δολοφονική επίθεση από αστυνομικούς της ομάδας ΔΕΛΤΑ στην πλατεία Συντάγματος, στη διάρκεια της πορείας στην πρώτη επέτειο της δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Από εκείνη την επίθεση τραυματίστηκαν σοβαρά αρκετοί συντροφοί με πιο βαρεία τη συντρόφισσα Αγγελική Κουτσουμπού, που νοσηλεύτηκε για αρκετό καιρό στο νοσοκομείο με κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις και ρήξη λιθοειδούς στο αριστερό αυτί και εφτά (7) σπασμένα πλευρά - κι η θερα-

πεία ακόμη δεν έχει ολοκληρωθεί.

Το ΕΕΚ είχε συνδέσει τότε την αστυνομική καταστολή με τη χρεοκοπία της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας. Έχοντας το σύστημά τους χρεοκοπήσει οικονομικά (και φρόντισαν γι' αυτό και οι γαλάζιοι και οι πράσινοι επιβήτορες της εξουσίας) και πολιτικά, όπως έδειξαν τα αποτελέσματα των περιφερειακών και δημοτικών εκλογών, και ηθικά, όπως φανερώνουν οι υποθέσεις διαφθοράς, που όλοι τους μαζί προσπαθούν να θάψουν κάτω από το χαλί, επιχειρούν με τη βία και την τρομοκρατία να επιβάλλουν τα μέτρα της κρίσης πάνω στον εργαζόμενο λαό. Το σαπισμένο αστικό πολιτικό σύστημα, απονομιμοποιημένο στη συνείδηση ευρύτατων λαϊκών στρωμάτων, μη έχοντας κάποιους υλικούς ή πολιτικούς λόγους να επικαλεστεί για να δικαιολογεί την ύπαρξή του στηρίζεται όλο και πιο πολύ στο γυμνό μηχανισμό των σωμάτων της βίας, που μετά την εξέγερση του Δεκεμβρη 2008, αλλάζουν μορφή και μεθόδους για να αντιμετωπίσουν την κοινωνική οργή και εξέγερση που προκαλούν τα μέτρα των αλληπάλληλων μνημονίων.

Ήδη, από την τρομοουστερία του 2002, και σε συντονισμό με την αμερικανική στρατηγική του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας», το ίδιο το κράτος είχε μεταποσιπεί σε καταστάσεις ανομίας, σε κράτος «σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης». Μετά την εξέγερση του 2008, και την αδυναμία της τότε κυβέρνησης Καραμανλή να επιβάλει επισήμως κατάσταση έκτακτης ανάγκης, η αντι-δεκεμβριανή, αντι-εξεγερτική επίθεση κλιμακώνεται.

Συνέχεια στη σελ. 4

Αθήνα 6 Δεκεμβριού 2009. Η Αγγελική Κουτσουμπού χτυπημένη από την επίθεση στρατιωτικών της ομάδας ΔΕΛΤΑ κατά του μπλοκ του ΕΕΚ. Στην επόμενη σκηνή, με διαφορά ελάχιστων δευτερολέπτων πεζοί και επωχούμενοι αστυνομικοί επιτίθενται.

Εβδομάδα - φωτιά για τους εργαζόμενους στον Τύπο

Εξαιρετικά κρίσιμη πρόκειται να είναι η επόμενη εβδομάδα καθώς μετά από χρόνια ο δημοσιογραφικός κλάδος θα απεργήσει τρία μη συνεχόμενα 24ωρα συμμετέχοντας τόσο στην Γενική Απεργία της 15ης Δεκεμβρίου όσο και στην 48ωρη απεργία που έχει κηρυχθεί για Παρασκευή 17 - Σάββατο 18 Δεκεμβρίου 2010 προκειμένου να εμποδισθεί η έκδοση των Κυριακάτικων φύλλων για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια.

Οι απολύσεις σε μεγάλα συγκροτήματα όπως ο ΔΟΛ, Πήγασος, Ελευθεροτυπία και το συγκρότημα Αλαφούζου, οι δραστηκές μειώσεις μισθών, οι καθυστερήσεις στις πληρωμές των μισθών και η απόπειρα ακύρωσης των συλλογικών συμβάσεων, έχουν κινητοποιήσει για πρώτη φορά τον κλάδο παρά τις εσωτερικές εντάσεις και διαφορές που πηγάζουν κυρίως από τον ρόλο που έχει παίξει μέχρι σήμερα η διοίκηση και το προεδρείο της ΕΣΗΕΑ.

Οι εκδότες με αιχμή τον Αλαφούζο έχουν βάλει μπροστά την ντε φάκτο κατάργηση της Συλλογικής Σύμβασης πριν καν νομοθετηθεί από την Κυβέρνηση και την τρόικα και την αντικατάστασή της ούτε καν από επιχειρησιακή αλλά από ατομικές συμβάσεις με δραματικές μειώσεις μισθών την ίδια στιγμή που οι συμβάσεις των αργυρώνητων golden boys - παρά τις όποιες μειώσεις τους - παραμένουν αλώβητες σε ασύγκριτα υψηλότερα επίπεδα ακόμα και από τις παλιές συλλογικές συμβάσεις.

Η επιτυχία των απεργιών της επόμενης εβδομάδας θα κρίνει σε μεγάλο βαθμό τη μορφή και το περιεχόμενο των αγώνων που θα ακολουθήσουν καθώς μέσα στους πρώτους μήνες του 2011 πέραν του μετώπου της συλλογικής σύμβασης θα ανοίξει το μέτωπο του κλεισίματος τηλεοπτικών σταθμών και εφημερίδων, που βρίσκονται χρεωμένοι στις τράπεζες με εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ που δεν πρόκειται να αναχρηματοδοτηθούν.

Στο μέτωπο των κινητοποιήσεων οι εργαζόμενοι δημοσιογράφοι και τεχνικοί δεν μπαίνουν όμως από τα ίδια συνδικαλιστικά μετερίζια καθώς ο μεγαλύτερος όγκος των δημοσιογράφων παραμένει εκτός της ΕΣΗΕΑ αφού δουλεύει με "μπλοκάκι" και η ΕΣΗΕΑ αρνείται να τους εντάξει στις γραμμές της και να τους καλύψει συνδικαλιστικά και ασφαλιστικά.

Ο αποκλεισμός αυτός έχει προκαλέσει την δίκαιη "εξέγερση" των εργαζόμενων απέναντι στο συμβούλιο της ΕΣΗΕΑ που έγινε και "πρακτικά" εμφανής στη συγκέντρωση της τελευταίας απεργίας.

Στο κλίμα αυτό έχουν αναληφθεί πρωτοβουλίες όπως η "διακλαδική" συνέλευση εργαζόμενων του κλάδου δημοσιογράφων, τεχνικών, φωτογράφων, κ.λ.π. η οποία έχει αναλάβει κάποιες σημαντικές δράσεις στήριξης των αγώνων που έχουν αρχίσει και ξεδιπλώνονται στα διάφορα μαγαζιά με κέντρο κυρίως τον ΔΟΛ με το κλείσιμο του ημερήσιου Βήματος από τον Ψυχάρη.

Όπως έχει έμπρακτα αποδειχθεί πλέον, η δυνατότητα να παίξει η ΕΣΗΕΑ ένα ρόλο προς όφελος των εργαζόμενων έχει ως προϋπόθεση την ανατροπή των συσχετισμών στο εσωτερικό της με την ελεύθερη εγγραφή όλων των εργαζόμενων και ανέργων δημοσιογράφων, είτε είναι μισθωτοί, είτε δουλεύουν με μπλοκάκια, είτε είναι άνεργοι και την ταυτόχρονη διαγραφή όλων των εκδοτών και των στελεχών τους ή των "δημοσιογράφων" των γραφείων τύπου και δημοσίων σχέσεων.

Το ζήτημα αυτό πρέπει εδώ και τώρα να γίνει κεντρικό αίτημα στους αγώνες που αρχίζουν διαφορετικά η εξέλιξη τους θα διευρύνει το ρήγμα στο υπάρχον σύστημα συνδικαλιστικής οργάνωσης και θα απαιτήσει νέες μορφές οργάνωσης και αγώνα.

Γ. Αγγ.

Μαχητική έναρξη

2000 απεργοί των συνεργαζόμενων ενώσεων τύπου διαδήλωσαν στους δρόμους της Αθήνας την Τρίτη 30/11 στη διάρκεια της 24ωρης απεργίας τους.

Σε απεργιακή συγκέντρωση έξω από το υπουργείο εργασίας στη οδό Σταδίου οι εκπρόσωποι των εργαζόμενων που ήδη βρίσκονταν σε κινητοποιήσεις, (χωρίς την κάλυψη των Ενώσεών τους) στον ΔΟΛ, στον ΣΚΑΙ αλλά και οι απολυμένοι της Απογευματινής, πήραν το λόγο κάτω από επευφημίες και συνθήματα για γενική απεργία διαρκείας. Όταν ο πρόεδρος της ΕΣΗΕΑ Π. Σόμπολος επιχειρήσε να απευθυνθεί στους απεργούς έγινε δεκτός με γιουχαίσματα, μπουκάλια, ντομάτες και καφέδες. Μερίδα των απεργών κινήθηκε εναντίον του με άγριες διαθέσεις, με αποτέλεσμα να κρυφτεί αρχικά πίσω από τα ΜΑΤ και στη συνέχεια να εξαφανιστεί μέσα στο υπουργείο. Την μένη του κόσμου δεν γλίτωσε ούτε ο σταλινικός πρόεδρος της Ομοσπονδίας Τύπου και Χάρτου, που ολοκλήρωσε την ομιλία του μέσα σε έντονες αποδοκιμασίες. Η πορεία, στη συνέχεια, μέσω της Σταδίου έφτασε μέχρι τη Βουλή και από εκεί πίσω στα γραφεία της ΕΣΗΕΑ. Ενδιάμεσα, λίγο πριν το Σύνταγμα το ΠΑΜΕ αποχώρησε, αφού πριν είχε κάνει το καθήκον του, αποδοκιμαζόμενο.

Γ. Σ.

ΑΠΕΡΓΙΑ

ΑΠΕ ΔΩΡΕΑΝ

Φάνοιμε στο τέλος του χρόνου και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία θυμήθηκε να κινητοποιηθεί, να κάνει συντονιστικά και να βροντοφωνάξει πως θα αγωνιστεί μέχρι τέλους (;), ενάντια στα σχέδια-αποφάσεις που έχουν πάρει οι κυβερνώντες. Η επίθεση όμως στις αστικές συγκοινωνίες είναι γνωστή στους κύκλους των εργατοπατέρων και φανερή στα μάτια μας εδώ και αρκετούς μήνες. Η απολύσεις που πραγματοποιήθηκαν στο Μετρό ήταν μονάχα η αρχή. **Η συρρίκνωση των μισθών μας, η χειροτέρευση των εργασιακών μας σχέσεων, η υποβάθμιση των μέσων μαζικής μεταφοράς και η αρπαγή ακόμα μεγαλύτερου μέρους του εισοδήματος των επιβατών είναι η συνέχεια.** Επομένως δεν μπορούμε να αφήσουμε τον αγώνα που γίνεται, ή θα έπρεπε να γίνει, στα χέρια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Τα κονιάβια των εργατοπατέρων είναι αυτά που μας έφτασαν σε αυτό το σημείο. Έχει έρθει η ώρα να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας, με πρωτοβουλίες εργαζόμενων, με απεργιακές επιτροπές κτλ.

Ο κοινωνικός ρόλος των ΜΜΜ είναι αδιαμφισβήτητος και αδιαπραγμάτευτος, για αυτό το λό-

Παν. Αλ.

Ο Παπουτσής συνεχίζει το έργο του Χρυσοχοΐδη

Συνέχεια από σελ. 3

Η κοινοβουλευτική δημοκρατία που προέκυψε από την ανατροπή της στρατιωτικής χούντας έχει μετατραπεί σε απολειφάδι δημοκρατίας. Και πως θα μπορούσε να είναι διαφορετικά, όταν οι Στρος Καν, Όλι Ρεν και ο κλόουν της ΕΕ Μπαρόζο ως εκπρόσωποι των διεθνών δανειστών της Ελλάδας είναι οι επικυρίαρχοι, στο ρόλο του αλήστου μνήμης Πουριφύδι;

Η βία, η αστυνομική τρομοκρατία, οι ωμές παραβιάσεις των δικαιωμάτων των κρατουμένων και διωκομένων, δεν συνιστούν δύναμη. Είναι εκδηλώσεις αδυναμίας και κρίσης. Κανένα καθεστώς δεν μπορεί να στηρίζεται στην ωμή αστυνομική βία. Όλο το σύστημα της ταξικής κυριαρχίας πάντα βασιζόταν στον πειθαναγκασμό. Εδώ η πειθώ έχει χαθεί και επιχειρούν με τη βαρβαρότητα του αστυνόμου και επιβληθούν. Χτυπάνε τις οργανώσεις της εργατικής τάξης για να σπείρουν τον τρόμο στις ευρύτερες μάζες. Είναι όμως γελαστοί. Ό,τι δεν μπόρεσε η χούντα δεν θα το πετύχουν οι μεταλλαγμένοι του Γιωργάκη. Δεν μας φοβίζονται, μας εξοργίζουν. Και είμαστε σίγουροι ότι αργά ή γρήγορα -και ελπίζουμε γρήγορα- θα σαρωθούν από τις αγωνιζόμενες λαϊκές-εργατικές μάζες.

Θόδωρος Κουτσουμπός

ΣΤΙΣ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ

ΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΤΩΡΑ! ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

γο θα πρέπει τόσο τα αιτήματά μας όσο και η δράση μας, να εκφράζουν αυτή τη διαπίστωση. Επειδή λοιπόν οι συγκοινωνίες είναι κοινωνικό αγαθό και όχι εμπόρευμα δεν μπορεί, ακόμα και εντός του καπιταλιστικού συστήματος, να επικρατεί η λογική της επίτευξης κέρδους για αυτούς τους οργανισμούς. Για να μπορέσουμε να κάνουμε έναν αγώνα με προοπτική νίκης είναι αναγκαίο να απενεργοποιήσουμε τον κοινωνικό αυτοματισμό, να παλέψουμε μαζί με όλους τους εργαζόμενους, πραγματοποιώντας δράσεις που θα δείξουν πως το σύνθημα «**Η υπόθεση των συγκοινωνιών είναι υπόθεση όλων μας**» το εννοούμε και θα υπερασπιστούμε με κάθε τρόπο, το δικαίωμα όλων των εργαζομένων για ελεύθερη μετακίνηση, επικοινωνία και αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης. **Γ' αυτό το λόγο, εμείς προτείνουμε να εφαρμοστεί σε μέρες απεργίας ελεύθερη μετακίνηση για όλους. Σε μια περίοδο μάλιστα σαν τη σημερινή είναι απαραίτητο να επιδιώξουμε την κατάργηση του εισιτηρίου, καθώς, ας το πούμε άλλη μια φορά, η μετακίνηση είναι δικαίωμα και όχι εμπόρευμα.**

Είναι προφανές, πως μεμονω-

μένες 24ωρες απεργίες, δεν αποτελούν τίποτε άλλο παρά «ντουφεκιές στον αέρα», όσο η κλιμάκωση μένει στα λόγια και δεν γίνεται πράξη με κήρυξη απεργίας διαρκείας, η κατάσταση δεν πρόκειται να αλλάξει. Παρόλα αυτά είναι αναγκαία η συμμετοχή μας σε κάθε απεργιακή κινητοποίηση: μόνο μέσα από τη συμμετοχή μας, την επιμονή μας και τη δράση μας θα μπορέσουμε να προχωρήσουμε προς μια απεργία διαρκείας.

Η μαζικότητα σε μια απεργιακή κινητοποίηση, τρομάζει πρώτα από όλα τους εργατοπατέρες, κι αυτό γιατί φοβούνται μην τυχόν και αντιληφθούμε τις δυνάμεις μας και τους ρίξουμε στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Δεν είναι τυχαίο που η ΓΣΕΕ αποφάσισε να προκηρύξει τη μοναδική απεργία μετά το καλοκαίρι στις 15 Δεκέμβρη, κι αυτό μάλλον το έκανε καθ' υπέρβαση των συμφωνιών που είχαν γίνει, για αυτό και ο ΣΕΒ έσπευσε να τη συνετίσει.

Επειδή λοιπόν εμείς δεν θέλουμε να έχουμε καμία θέση δίπλα στα τσιράκια των αφεντικών, δεν έχουμε καμία διάθεση να εκτονώνονται οι αγώνες και οι αγωνίες μας και στόχος μας είναι η αυτο-

οργανωμένη δράση της εργατικής τάξης, καλούμε τους εργαζόμενους στο Μετρό, αλλά και στις συγκοινωνίες γενικότερα, στην απεργιακή συγκέντρωση της Τετάρτης 15/12 στο Μουσείο.

**ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ –
ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ
ΤΕΤΑΡΤΗ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΩΡΑ
11:00 – ΜΟΥΣΕΙΟ**

Υ.Γ. Επειδή δεν δεχόμαστε να φτάσουμε στο σημείο να προτιμάμε κλειστούς τους σταθμούς του Μετρό, προκειμένου να μην κινδυνεύουν οι διαδηλωτές, οι εργαζόμενοι του Μετρό και οι επιβάτες, καλούμε όλα τα σωματεία να καταδικάσουν την εισβολή των ΜΑΤ και λοιπών ενστολών δολοφόνων στο σταθμό του Μετρό στο Σύνταγμα και να πάρουμε μέτρα ώστε να αποτρέψουμε ανάλογες κινήσεις στο μέλλον.

**ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
στους ΧΩΡΟΥΣ του ΜΕΤΡΟ
« ΤΑΞΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ »**

<http://taxikometopo.wordpress.com>
taksiko_metopo@hotmail.com

Διαδήλωση στην Λάρισα, υπέρ των διωκόμενων νέων

Σε δίκη με τον τρομονόμο μαθητές Η ΘΕΑ ΘΕΜΙΣ ΣΤΗ ΛΑΡΙΣΑ

Ανταπόκριση

Πρώι Τετάρτης πρωτομηνιά του Δεκέμβρη, ενός πολύπαθου μήνα που κουβαλά αλλά και που γεννά ιστορία. Εχει ξημερώσει η μέρα εκδίκασης των τεσσάρων ανηλίκων με την κατηγορία της απαλλοτροίωσης τροφίμων από φτωχική-προλεταριακή εθνική αλυσίδα super-market προς όφελος καταφανεστάτων μπουρζουάδων συνταξιούχων που ψώνιζαν στην κοντινή Λαϊκή.

Φόρεσε λοιπόν η Θέμιδα τα καλά της έδεσε σφιχτά τα μάτια για να τονίσει την ακεραιότητά της άρπαξε με το αριστερό της χέρι το ζύγι και με το δεξί τη σπάθα και ήταν έτοιμη να δικάσει. Η Μεγαλοσύνη της όμως δεν μπορεί να αποφανθεί αδέκαστα δίχως την προστασία των πιστών της. Δυό διμοιρίες ροπαλοφόρων με λευκα κράνη ως σύγχρονοι πραιτοριανοί εφοδιασμένοι με την τελευταία λέξη της χημικής τεχνολογίας επικουρούμενοι από δυό ντουζίνες επίλεκτων Τσετών της Ασφάλειας σκορπισμένοι εντός και εκτός του Δικαστικού Μεγάρου διασφάλιζαν το θεάρεστο έργο της δικαιοσύνης.

Εξω από το Δικαστικό συγκεντρωμένοι 200 άνθρωποι νέοι και νέες στην πλειοψηφία τους, φώναζαν με σθένος μυνώντας όχι την έγκλειστη Θέμιδα αλλά την λευτεριά και την αλληλεγγύη. Ακριβώς όπως έκαναν λίγες μέρες πριν, περί τα 2000 άτομα, που ήρθαν απ' όλη την Ελλάδα να δείξουν έμπρακτα την στήριξη τους στους ανήλικους που διώκονται στη Θεσσαλική πρωτεύουσα.

Σε ένα τέτοιο κάλεσμα αλληλεγγύης δεν θα μπορούσε να λείπει το Ε.Ε.Κ δίνοντας συνέχεια στην συνεπή πρωτοπόρα και μαχητική παρουσία του σε όλους τους κοινωνικούς αγώνες. Τόσο σύντροφοι όσο και συναγωνιστές των επιτροπών διοδίων ταξίδεψαν από κοντινά αλλά και μακρινά μέρη για να υπερασπιστούν το πάθος για την λευτεριά και το αυτογενές εξεγερσιακό αίσθημα της νέας γενιάς που τόσο πολύ φοβάται και υπολογίζει η άρχουσα τάξη ώστε δεν διστάζει να την καθίσει στο εδώλιο του κατηγορουμένου προς παραδειγματισμό και συμμόρφωση. Μάταιος κόπος. Κάθε λογής τρομονόμοι είναι νομίσματα παλαιάς κοπής που αδυνατούν να ξεπληρώσουν νέους λογαριασμούς αγανάκτησης και οργής που έχετε ανοίξει με τις γενιές που έρχονται.

Η δίκη των τεσσάρων αναβλήθηκε για τον Ιούνιο του 2011, ενώ η δίκη των 11 ανηλίκων άρχισε το πρωί της Πέμπτης 9/12. Οι κατηγορούμενοι, 9 αγόρια και 2 κορίτσια που ήταν τότε μαθητές Γυμνασίου και Λυκείου, σύμφωνα με το κατηγορητήριο, φέρονται ως «μέλη εγκληματικής οργάνωσης με δομημένη και διαρκή λειτουργία, που επεδίωκε τη διάπραξη διάφορων αδικημάτων κακούρηματικού χαρακτήρα», με τον γνωστό τρομονόμο.

Οι κατηγορίες που τους προσάπτονται είναι: αντίσταση από κοινού, εγκληματική οργάνωση από κοινού, στάση, εμπρησμός, παράνομη οπλοφορία, κατασκευή και κατοχή εκρηκτικών βομβών.

Η ακροαματική διαδικασία ξεκίνησε με την εξέταση των μαρτύρων κατηγορίας που είναι συνολικά 69 και 20 μαρτύρων υπεράσπισης.

Οι 12 από τους μάρτυρες κατηγορίας είναι αστυνομικοί, ενώ οι υπόλοιποι διευθυντές τραπεζών, καταστηματαρχες και πολίτες.

Στο πλευρό των μαθητών είναι το ΕΛΜΕ Λάρισας που έκανε στάση εργασίας. Ψήφισμα υπέρ των μαθητών έβγαλε το συνέδριο της ΑΔΕΔΥ.

Δ.Α
Λάρισα 09/12/10

ΜΑΖΙΚΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Αποχή από το φαγητό και απεργία πείνας

Όσο η καπιταλιστική Ελλάδα βυθίζεται στη χρεοκοπία τόσο οι κοινωνικές υπηρεσίες, υγεία, παιδεία, κοινωνική ασφάλιση εγκαταλείπονται στο χάος.

Εκπαίδευση χωρίς αίθουσες και βιβλία, νοσηλεία χωρίς μαξιλάρια και γάζες, σε θαλάμους-κελιά: αυτό είναι το πραγματικό πρόσωπο της χρεοκοπίας πίσω από τους αριθμούς. Αλλά αν στην χρεοκοπημένη Ελλάδα του 2010, τα νοσοκομεία μοιάζουν με φυλακές, οι φυλακές πως μοιάζουν;

Αυτό δεν είναι ένα ερώτημα που απασχολεί τον αρμόδιο Υπουργό Δικαιοσύνης Καστανίδη, όσο κι αν προσπαθεί να πείσει για το αντίθετο. Διαφορετικά, το προτεινόμενο από τον ίδιο νομοσχέδιο δεν θα ήταν ένα άθροισμα ημιμέτρων και κινήσεων εντυπωσιασμού, το οποίο αποφεύγει να θίξει το πρόβλημα του «σωφρονισμού» στην ρίζα του: στην χρεοκοπία του αστικού κράτους από την μια, που περιορίζει δραστικά την όποια δυνατότητα δαπανών, και από την άλλη, στην κρατική λογική που επιβάλλει να αντιμετωπίζεται κάθε κρατούμενος ως σαρκίο προς «αποθήκευση» και κάθε κάτοικος αυτής της χώρας ως εν δυνάμει κρατούμενος. Στοιχεία ταυτισμένα με την ουσία του κράτους και απαραίτητα για την διαφύλαξη της «τάξης» σε ένα κοινωνικό σύστημα που καταρρέει σπέρνοντας γύρω του την δυστυχία.

Το νομοσχέδιο του κ. Καστανίδη προτείνει την συνεργασία του Υπουργείου με ΜΚΟ και διάφορους φορείς ιατρικού, ψυχιατρικού και κοινωνικού-ανθρωπιστικού χαρακτήρα, που διαμέσου επισκέψεων «ειδικών» θα επιχειρήσει να «λύσει» πάγια προβλήματα που αφορούν στην ζωή και στην υγεία των κρατουμένων. Ταυτόχρονα, το νομοσχέδιο «επιχειρεί» να παρέμβει στην εξίσωση που λέει πως, περισσότερη φτώχεια, ανεργία και δυστυχία ισούνται με περισσότερη καταστολή, καταδικές και αριθμό εγκλείστων. Αφήνοντας το πρώτο κομμάτι της εξίσωσης άθιχτο, προτείνει μέτρα για την αποσυμφόρση των φυλακών διαμέσου της ευνοϊκότερης αντιμετώπισης των μικροπαραβατών σε μια σειρά από παράγοντες (εξαγορά ποινών, αναστολή, κοινωφελής εργασία κ.ο.κ.). Το αποτέλεσμα είναι, πως από ένα συνολικό πληθυσμό των ελληνικών φυλακών που ανέρχεται σχεδόν στις 13.000 κρατούμενους ευνοούνται περί τους 1300.

Με τις συνθήκες που επικρατούν όμως σήμερα στις φυλακές ήταν αναπόφευκτο να ξαναζωντανέψει το κλίμα των ημερών του Νοεμβρίου του 2008, όταν η τε-

εννέα χιλιάδες κρατούμενοι από τους συνολικά 12.600 σε 26 από τις 33 φυλακές της χώρας απέχουν την τελευταία εβδομάδα από τα συσσίτια τους, ενώ πάνω από 1.000 κρατούμενοι ξεκίνησαν συμβολικά απεργία πείνας από τη Δευτέρα 6 Δεκέμβρη, ημέρα της δολοφονίας του 15χρονου μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου.

Στην απεργία πείνας, σύμφωνα στοιχεία της Πρωτοβουλίας για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων, συμμετέχουν από το Μαλανδρίνο 157 κρατούμενοι, από τα Γρεβενά 500, από τον Δομοκό 66, από τη Λάρισα 38, από τα Τρίκαλα 45 και από τα Διαβατά 200. Απεργία πείνας κάνουν όλοι οι κρατούμενοι της Δε Πτέρυγας Κορυδαλλού, ενώ έχουν ξεκινήσει απεργία και οι ανήλικοι κρατούμενοι από το ειδικό κέντρο κράτησης νέων στο Βόλο.

Οι κρατούμενοι καταγγέλλουν ότι οι διευθυντές των φυλακών απειλούν ότι θα τους κόψουν τα φάρμακα ή τα μεροκάματα αν συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις.

Η Ιωάννα Κούρτοβικ, δικηγόρος και μέλος της Πρωτοβουλίας ανέφερε ότι παρά τις υποτιθέμενες προσπάθειες του Υπουργείου Δικαιοσύνης από τον Δεκέμβρη του 2008, να μειώσουν τον αριθμό των κρατουμένων στις φυλακές, έχουμε έναν σταθερό αριθμό κρατουμένων. Κάθε μήνα αυξάνεται ο αριθμός των κρατουμένων κατά 200-250 άτομα. Σε αυτό τον αριθμό φαίνεται ότι ένα 30% είναι υπόδικοι, 60% αλλοδαποί και 35% κρατούμενοι για παραβάσεις του νόμου περί ναρκωτικών. 1.180 κρατούμενοι, σύμφωνα με στοιχεία του Ιουνίου, έχουν ποινές εξαγοράσιμες.

Τα τελευταία μεγάλη κοινωνική μάχη πριν την δεκεμβριανή εξέγερση είχε δοθεί από τους ίδιους τους εγκλείστους των ελληνικών «κολαστηρίων». Δίκαια, η «Πρωτοβουλία για τα δικαιώματα των κρατουμένων» τονίζει σε ανακοίνωσή της πως το νομοσχέδιο «δεν αγγίζει τα κύρια προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι κρατούμενοι, ούτε ικανοποιεί κάποιο από τα πάγια αιτήματά τους». Αιτήματα (12 τον αριθμό) που αφορούν στην «παράλογη» απαίτηση της αξιοπρεπούς διαβίωσης σε συνθήκες ανθρώπινες κι όχι σε συνθήκες βαρβαρότητας, στον περιορισμό της αυθαιρεσίας και της αδικίας, στο σύστημα των καταδικών, στις άδειες, στον τρόπο αντιμετώπισης των εξαρτημένων, αλλά και αιτήματα πολιτικού περιεχομένου, για την κατάργηση του αντιπρομοκρατικού νόμου και του ειδικού καθεστώτος κράτησης των πολιτικών κρατουμένων κ.ο.κ.. Ο αγώνας λοιπόν, είναι για άλλη μια φορά μονόδρομος.

Από την Δευτέρα 29 Νοέμβρη, οι κρατούμενοι στις 21 από τις 33 φυλακές της χώρας ξεκίνησαν αποχή συσσιτίου, διαμαρτυρόμενοι ειρηνικά για τα αυτονόητα, ενώ σύντομα ο αριθμός των φυλακών που συμμετέχουν στην διαμαρτυρία ανήλθε στις 25. Από τον συνολικό πληθυσμό κρατουμένων, στον δρόμο του αγώνα έχουν ήδη μπει οι 9500 με συντριπικά ποσοστά εντός των φυλακών που σε αρκετές περιπτώσεις αγγίζουν την καθολική συμμετοχή (Μαλανδρίνο, Γρεβενά, Νεάπολη, Αμφισσα, πρόσφατα και ο πολυπληθής Κορυδαλλός κ.α.).

Οι μεθοδεύσεις του κατά τα άλλα «ευαίσθητου» Καστανίδη ήταν

διοικήσεις των φυλακών σε αμοιβαία συνεργασία και συνεννόηση με τον Υπουργό προσπαθούν να σπείρουν κλίμα της ηττοπάθειας και απαισιοδοξίας για έναν αγώνα που όλο και φουντώνει, παρουσιάζοντάς τον ως φθίνοντα, δίνοντας στους κρατουμένους ψευδείς αριθμούς και στοιχεία για την συμμετοχή στην αποχή, και αρνούμενοι να δώσουν, ως οφείλουν, αριθμό πρωτοκόλλου στους φυλακισμένους, προκειμένου να μην υπάρξει επίσημη καταγραφή του αριθμού των συμμετεχόντων.

Αντί της αναχαίτισης του αγώνα, όμως, αυτό που συντελείται είναι η κλιμάκωσή του, με την αποχή συσσιτίου να μετατρέπεται σε απεργία πείνας, από την Δευτέρα 6 Δεκέμβρη. Ήδη έχει εκλεγεί τετραμελής επιτροπή κρατουμένων από δύο ελληνικές και δύο ξένες φυλακισμένους που απαιτεί συνάντηση με τον Υπουργό, ο οποίος πέρα από τις δηλώσεις περί «υποκίνησης» παραμένει εξαφανισμένος.

Το σίγουρο είναι πως η πολιτική ηγεσία, πνιγμένη από τα προβλήματα και τους κινδύνους για την κυριαρχία της που θέτει η χρεοκοπία του κράτους έξω στην κοινωνία, το τελευταίο πράγμα που θα ήθελε είναι μια εξεγερσιακή κλιμάκωση και του αγώνα μέσα στις φυλακές, σαν συνδυαστικό χτύπημα που θα κλονίσει συθέμελα αυτό το σύστημα της καταπίεσης και της καταστολής.

Κώστας Α.

George Grosz, Φως και αέρας στο προλεταριάτο!

ΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΕΠΙΧΡΕΩΣΤΙΚΗΣ
ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Απόφαση της
Συνδιάσκεψης
για την τριτοβάθμια
εκπαίδευση

Η Οργάνωση Επαναστατικής Νεολαίας καλεί τη σπουδάζουσα νεολαία σε ασυμβίβαστο αγώνα ενάντια στη διάλυση της δημόσιας μετα-δευτεροβάθμιας και τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στην οποία οδηγεί το νέο πακέτο μέτρων του Υπ. Παιδείας και της κυβερνήσεως της Τρόικα και του Συνδέσμου Επιχειρηματιών και Βιομηχάνων.

Καλούμε ταυτόχρονα τους σπουδαστές αυτής της χώρας να ενώσουν τη φωνή και τη δράση τους με τους σπουδαστές της Βρετανίας, της Ιταλίας, της Γαλλίας και όλης της Ευρώπης ενάντια στο συντονισμένο πόλεμο του ευρωπαϊκού κεφαλαίου ενάντια στη δημόσια εκπαίδευση.

Μαζί με το ευρωπαϊκό προλεταριάτο που δοκιμάζεται από τις μαζικές απολύσεις, την ελαστικοποίηση της εργασίας και τη μείωση των μισθών του πρέπει να παλέψουμε για να μην περάσουν τα μέτρα εκβαρβαρισμού της κοινωνίας, να ανατρέψουμε τις αστικές κυβερνήσεις και την ιμπεριαλιστική ΕΕ για τις ενομόνες σοσιαλιστικές πολιτείες της Ευρώπης των κυρίαρχων εργατικών συμβουλίων!

Δεν θα πληρώσουμε εμείς την καπιταλιστική χρεοκοπία - Δεν θα περάσουν τα μέτρα Διαμαντοπούλου

Η παραπέρα ιδιωτικοποίηση εκπαίδευσης είναι αναπόσπαστο μέρος της όλης διαδικασίας διάλυσης κάθε δημόσιας κοινωνικής παροχής που παίρνει κατεπείγοντα χαρακτήρα λόγω της διαλυτικής οικονομικής κρίσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Μία μετά την άλλη οι χώρες της Ε.Ε. οδηγούνται στο δρόμο της Ελλάδας δηλαδή της «ελεγχόμενης χρεοκοπίας» καθώς είναι αδύνατο να αντισταθούν στο κύμα της καπιταλιστικής χρεοκοπίας που απλώνεται από τη μια άκρη του πλανήτη στην άλλη με ραγδαίους πλέον ρυθμούς. Τα γιγάντια Κρατικά πακέτα στήριξης των τραπεζών εκτίναξαν τα χρέη των κρατών, δεν έσωσαν τις τράπεζες και συν τοις άλλοις έχουν οδηγήσει σε μια διεθνή νομισματική και εμπορική διένεξη με καταστρεπτικές συνέπειες για όλες τις οικονομίες και προπαντός για τους λαούς.

Με τη δραματική μείωση των δημοσίων δαπανών για την εκπαίδευση και την ταυτόχρονη, ολοένα και μεγαλύτερη, εκχώρηση τομέων της δημόσιας εκπαίδευσης στην ιδιωτική - καπιταλιστική πρωτοβουλία επιχειρούν οι αστικές κυβερνήσεις να πληρώσουν τα γιγάντια κρατικά χρέη που οι ίδιες δημιούργησαν και να προσφέρουν ένα πάμφθιμο και ευέλκτο δυναμικό προς εκμετάλλευση στις επιχειρήσεις.

Από το Λονδίνο μέχρι τη Ρώμη και την Αθήνα: Οι σπουδαστές στο δρόμο του αγώνα

Να μην περάσει ο εκβαρβαρισμός της εκπαίδευσης

Ο νέος νόμος πλαίσιο που ετοιμάζεται να περάσει η ελληνική κυβέρνηση αποτελεί ένα μηχανισμό υπαγωγής των ΑΕΙ-ΤΕΙ στις τοπικές κυβερνήσεις και τις επιχειρήσεις και διαμέσου αυτής στην πλήρη προσαρμογή τους στις απαιτήσεις αντιμετώπισης της χρεοκοπίας και των δύο νέων συνεταιζών του Κράτους στην εκπαίδευση. Κινητήρια δύναμη αυτής της *μερικής, αλλά κατεπείγουσας, μεταβίβασης εξουσιών από το Κράτος στις τοπικές κυβερνήσεις και τις επιχειρήσεις* είναι η οικονομική χρεοκοπία του ίδιου του αστικού Κράτους στην Ελλάδα.

Βασικός μοχλός είναι η εξατομίκευση των όρων χρηματοδότησης (Ατομική Κάρτα Φοιτητή) και σπουδών (Ατομικός Λογαριασμός Προσόντων).

Η υποβάθμιση των δημόσιων ανώτατων ιδρυμάτων είναι ο βασικότερος όρος για το άνοιγμα της ελληνικής “αγοράς παιδείας”, ενώ ο δεύτερος όρος είναι η ανάπτυξη του αμιγώς ιδιωτικού πόλου της εκπαίδευσης δηλαδή των κολεγίων και των ΚΕΣ. Σ’ αυτήν την κατεύθυνση οφεί η σύσταση του Εθνικού Πλαισίου Προσόντων που αποτελεί τον πρώτο κοινό χώρο της μετα-δευτεροβάθμιας / τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, δημόσιας και ιδιωτικής. Στόχος της “αγοράς παιδείας” είναι η διαμόρφωση ενός πλέγματος “Δια βίου Μάθησης” δηλαδή ατομικής περιπλάνησης σε ένα *super market* πώλησης εκπαιδευτικών υπηρεσιών μίας χρήσης.

Καμία διέξοδος στην κρίση από εκείνους που τη δημιούργησαν

Ωστόσο η ίδια η κρίση που οδηγεί στην ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης είναι που εμποδίζει την πλήρη ανάπτυξη της ιδιωτικής εκπαίδευσης και την αντιμετώπιση του βασικού προβλήματος των αποφοίτων της: *τη μαζική ανεργία*.

Μπορεί η εξατομίκευση της χρηματοδότησης και της συλλογής πιστωτικών εκπαιδευτικών μονάδων να αποτελεί απόπειρα προσαρμογής του σπουδαστή στην εξατομίκευση των συμβάσεων εργασίας που προωθείται ταυτόχρονα από την κυβέρνηση της Τρόικας και του ΣΕΒ, αλλά η ίδια η εξατομίκευση του εργαζομένου σε συνθήκες μαζικής ανεργίας και καθίζησης των μισθών κάνει αδύνατη την επιβίωσή του σ’ αυτό το πλέγμα διαβίου μάθησης.

Αυτό θα οδηγήσει σε συρρίκνωση του παραπάνω πλέγματος και της *αγοράς παιδείας* που βασίζεται σ’ αυτό μαζί και των δυνατοτήτων ένταξης στην *αγορά εργασίας* της νέας αλλά και παλιότερης γενιάς των αποφοίτων.

Μ’ άλλα λόγια κάθε βήμα προσαρμογής της εκπαίδευσης στις απαιτήσεις της αγοράς εργασίας στα πλαίσια ενός συστήματος σε παρακαμή και κρίση θα οδηγήσει σε παραπέρα διάλυση της εκπαίδευσης και σε παραπέρα

αύξηση της ανεργίας, αλλά και της προσωρινής απασχόλησης.

Η ουσιαστική κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας που προωθεί ταυτόχρονα η κυβέρνηση βάσει του Μνημονίου της με την τρόικα θα εκπνιάξει το ποσοστό της προσωρινής απασχόλησης από το 11% που είναι σήμερα στο 17% μέχρι το 2013, την ίδια στιγμή που η επίσημη ανεργία θα υπερβαίνει το 15%.

Την ίδια στιγμή, η κυβέρνηση Παπανδρέου ζητά από μια εργατική τάξη που πάνω από το 1/3 της είναι άνεργο – ημιπασχολήσιμο και τα άλλα 2/3 βλέπουν τις αποδοχές τους να μειώνονται κατά 20% και πλέον να ξεπληρώσουν ένα εξωτερικό χρέος που το 2011 θα ξεπεράσει το 150% του παραγόμενου προϊόντος.

Από τη μια μεριά η εκτίναξη του εξωτερικού χρέους του αστικού Κράτους, και από την άλλη η καθίζηση του βασικού όρου αποπληρωμής του δηλαδή της απασχόλησης –όπως φαίνεται από την παράλληλη εκτίναξη της ανεργίας– συνιστούν την πιο τρανταχτή απόδειξη της ιστορικής παρακμής του καπιταλισμού.

Μαζί του χρεοκοπούν και όλα τα καπιταλιστικά μέσα αντιμετώπισης αυτής της παρακμής: Η παροχή φθηνού χρήματος διαμέσου της απελευθέρωσης κίνησης του χρηματιστικού κεφαλαίου που επετεύχθη την τελευταία εικοσαετία έχει τελειώσει, ενώ το Κράτος όχι μόνο απέτυχε να διασώσει συνολικά την οικονομία, διασώζοντας τους βασικούς “φορείς” του χρηματιστικού κεφαλαίου –τις Τράπεζες–, αλλά το ίδιο χρεοκοπεί μεταβιβάζοντας συνολικά την καπιταλιστική χρεοκοπία στις πλάτες του λαού.

Τσακίστε το κράτος των καπιταλιστών – Έξω το ΔΝΤ και η ΕΕ!

Το Κράτος δεν έχει αναδειχθεί μόνο σαν το τελευταίο πολιτικό καταφύγιο των καπιταλιστών, αλλά και σε στην πυριτιδαποθήκη των κοινωνικών αντιφάσεων που εκρηγνύονται η μία μετά την άλλη.

Μια από αυτές είναι και η *ιδιαιτέρη -κοινωνική- αντίφαση* που στεγάζεται στα ιδρύματα της δημόσιας τριτοβάθμιας εκπαίδευσης που ειδικά σε χώρες όπως η Ελλάδα έχει παραδοσιακά εκρηκτικό χαρακτήρα.

Η ελληνική δημόσια τριτοβάθμια εκπαίδευση αφού απέτυχε να αποτελέσει ένα κανονικό *μεσοβαρή* μετα-

ξύ γνώσης και παραγωγής (μεταρρύθμιση Παπανούτσου - Παπανδρέου), απέτυχε στη συνέχεια να γίνει *σύνδεσμος* μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης (μεταρρύθμιση Αρσένη - Σημίτη).

Η πρώτη μαζικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στη δεκαετία του ‘60 σε συνθήκες της τελευταίας περιόδου εκβιομηχάνισης της χώρας αλλά και ακραίου μετεμφυλιοπολεμικού πολιτικού αυταρχισμού (Απριλιανή δικτατορία ‘67-’73) αποτέλεσε μία από τις συνιστώσες της *εξέγερσης του Πολυτεχνείου*.

Η απόπειρα αναχαίτισης του ριζοσπαστισμού που γέννησε το Πολυτεχνείο και η πτώση της χούντας περιελάμβανε την απορρόφηση αυτού του δυναμικού στο στενό και ευρύτερο δημόσιο τομέα, καθώς και στις

Στο δρόμο του Δεκέμβρη – για την εργατική εξουσία και τη διαρκή επανάσταση!

Για να ανατρέψει τον δημόσιο χαρακτήρα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, η νέα κυβέρνηση πρέπει να ανατρέψει αυτόν τον συσχετισμό μέσα στα πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ.

Η προσπάθεια της Α. Διαμαντοπούλου, να αναστήσει –αμέσως μετά την τοποθέτησή της στην υπουργική καρέκλα– την ΕΦΕΕ και λίγο αργότερα να περιορίσει ασφυκτικά το άσυλο απέτυχε. Μ’ άλλα λόγια, απέτυχε η απόπειρα δημιουργίας ενός “αξιοπίστου” για την αστική εξουσία πολιτικού εκπρόσωπου του σπουδαστικού κινήματος και συνομιλητή με το Υπ. Παιδείας αλλά και η διευκόλυνση αστυνομικής καταστολής κάθε

ΚΑΤΩ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΤΡΟΪΚΑΣ – ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ

εξαρτημένες από αυτόν οικονομικές δραστηριότητες.

Η δεύτερη μαζικοποίηση των πανεπιστημίων και ΤΕΙ κατά τη δεκαετία του ‘80 ήλθε ως συνέπεια της παραπάνω απορρόφησης από την πλευρά, όμως, της εκπαίδευσης η μαζικοποίηση της οποίας ερχόταν πλέον σε αντίθεση με τη συρρίκνωση της παραγωγικής βάσης, συνέπεια της μετά τη δεκαετία του ‘90 κρίσης.

Η απόπειρα προσαρμογής της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης σε μια ολοένα και πιο εκτεταμένη “μετα-βιομηχανική” οικονομία υπηρεσιών, χωρίς να αρθεί ο δημόσιος χαρακτήρας της οδήγησε στη χρεοκοπία των πανεπιστημίων και ΤΕΙ και στο *Κίνημα των φοιτητικών Καταλήψεων του 2006-7*.

Το κίνημα αυτό κατόρθωσε να αποτρέψει την αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος και μ’ αυτόν τρόπο τη διάνοιξη του δρόμου για την ιδιωτικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Ο θετικός για το σπουδαστικό κίνημα συσχετισμός δύναμης έχει αναχαιτίσει ως τώρα την πλατιά εφαρμογή του νόμου-πλακίου που κατάφερε παρόλα αυτά να ψηφίσει η Νέα Δημοκρατία.

μη θεσμικά κατοχυρωμένης δράσης του σπουδαστικού και ευρύτερα εργατικού και λαϊκού κινήματος.

Ειδικά η άμεση δυνατότητα του Κράτους να παραβιάσει το άσυλο έχει αποκτήσει γιγάντια σημασία μετά την επαναστατική λαϊκή εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, κατά την οποία μια σειρά πανεπιστημιακοί χώροι –κυρίως της Αθήνας– χρησιμοποιήθηκαν σαν κέντρα οργάνωσης και δράσης της εξεγερμένης νεολαίας και των άλλων πρωτοπόρων εργαζομένων και ανέργων.

Παρότι οι πανεπιστημιακοί χώροι υπήρξαν κέντρα της εξέγερσης και μετέπειτα επίκεντρα του κρατικού “Αντι-Δεκέμβρη”, δεν υπήρξαν κέντρα δράσης του ίδιου του σπουδαστικού κινήματος κατά τη διάρκεια του Δεκέμβρη.

Η συμμετοχή του “οργανωμένου” σπουδαστικού κινήματος, δηλαδή των φοιτητικών και σπουδαστικών συλλόγων στην δεκεμβριανή εξέγερση ήταν εξαιρετικά περιορισμένη.

Με εξαίρεση τη σταλινική Πανεπιστημιακή που κατήγγειλε εξαρχής την εξέγερση ως έργο των “κουκουλοφόρων” και της CIA, το μεγαλύτερο κομμάτι της υπόλοιπης “αριστεράς” (εξωκοινοβουλευτική αριστερά, ΣΥΡΙΖΑ), μετά τα μέσα της

πρώτης εβδομάδας αποσύρθηκε προς άλλους κοινοβουλευτικές δρόμους. Ο ΣΥΡΙΖΑ στον οποίο πρόσκειται η Αριστερή Ενότητα κάλεσε την τότε κυβέρνηση να παραιτηθεί και να προκηρυχθούν εκλογές, ενώ οι δυνάμεις που μετέπειτα συγκρότησαν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και κυριαρχούν στην ΕΑΑΚ προέταξαν την κατάκτηση της “ενότητας της αντικαπιταλιστικής αριστεράς” στις ανάγκες ανάπτυξης της εξέγερσης μέχρις εσχάτων.

Σ’ αυτόν τον δρόμο θέλει να βαδίσει η *Οργάνωση Επαναστατικής Νεολαίας*, της οργάνωσης μιας εργατικής εξέγερσης που θα ανατρέψει στους δρόμους την κυβέρνηση Παπανδρέου και μαζί της το Μνημόνιο και την κηδεμονία της τρόικα και θα ανοίξει το δρόμο στη σοσιαλιστική επανάσταση και την κατάκτηση της εργατικής εξουσίας στα συντρίμια του αστικού κράτους και μια σοσιαλιστική διέξοδο από την κρίση.

Μόνο η εργατική εξουσία μπορεί να επιβάλλει τα αναγκαία για τη σωτηρία του λαού μέτρα: τη μονομερή κατάργηση του εξωτερικού χρέους, την εθνικοποίηση των τραπεζών και όλων των βασικών πωλών της οικονομίας χωρίς αποζημίωση κάτω από εργατικό έλεγχο και διαχείριση.

Το σπουδαστικό κίνημα δεν μπορεί να πετύχει τους στόχους του για να μην περάσουν τα μέτρα Διαμαντοπούλου, για μια πραγματικά δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, χωρίς ταξικούς ή άλλους φραγμούς και μόνιμη και αξιοπρεπή εργασία, χωρίς την ένταξη σε ένα γενικότερο πολιτικό κίνημα της εργατικής τάξης που θα είναι αυτοργανωμένο, ανεξάρτητο από την ξεπουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και αντίθετο σε κάθε σεβαστή προσαρμογή στην καπιταλιστική χρεοκοπία.

Αυτή η “ένταξη” δεν μπορεί να γίνει χωρίς την ανάπτυξη μιας επαναστατικής μαρξιστικής οργάνωσης νεολαίας που θα δώσει νέα ηγεσία στο σπουδαστικό κίνημα. Υπό αυτό το πρίσμα, η συνδιάσκεψη της ΟΕΝ αποφασίζει την αναβάθμιση της ανεξάρτητης παρέμβασής της στα πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ, τόσο μέσα στα σχήματα της Ενιαίας Ανεξάρτητης Αριστεράς Κίνησης (ΕΑΑΚ) όσο και γενικότερα στους συγκεκρωμένους κοινωνικούς χώρους, τη σύνδεση της σπουδαστικής πάλης με την εργατική επαναστατική πάλη στην Ελλάδα και διεθνώς με πρώτο άμεσο καθήκον την οργάνωση μιας γενικής πολιτικής απεργίας διαρκείας για να τσακίσουμε την κυβέρνηση, το Μνημόνιο και τη διεθνή κηδεμονία της τρόικα και ανοίξει ο δρόμος για την εργατική εξουσία και τον ελευθεριακό κομμουνισμό!

Καλούμε τα πιο πρωτοπόρα κομμάτια των σπουδαστών να ενταχθούν στις γραμμές της *Οργάνωσης Επαναστατικής Νεολαίας-στην νεολαϊστική οργάνωση της διαρκούς επανάστασης!*

«Όσοι αναρωτιούνταν πού πήγε η γενιά των εξοργισμένων νεαρών χθες πήραν την απάντησή τους. Τα παιδιά -εντός και εκτός εισαγωγικών- ξαναβγήκαν στους δρόμους» έγραψε δημοσιογράφος μιας ημερήσιας εφημερίδας.

Ήταν στους δρόμους οργανωμένοι όχι μόνο για τον άδικο φόνο του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τη σφαίρα του ράμπο αστυνομικού Κορκονέα, αλλά και για τις σφαίρες που εξακολουθούν να πέφτουν. Για την αντιδεκεμβριανή καταστολή που ξεκίνησε η κυβέρνηση Καραμανλή και συνεχίζει επαξίως η ψευτο-σοσιαλιστική κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ. Οργανωμένοι για τα αλλεπάλληλα μνημόνια του ΔΝΤ και της ΕΕ που φορτώνουν τα βάρη της καπιταλιστικής κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων και των φτωχών, για την καταστροφή της δημόσιας υγείας και παιδείας, των εργασιακών σχέσεων, για τις απολύσεις και το ζοφερό μέλλον της ανεργίας.

Όπως τις μέρες του Δεκεμβρίου 2008, όπως στην 1η επέτειο μνήμης και αγώνα στις 6 Δεκεμβρίου του 2009, έτσι και στις 6 Δεκεμβρίου του 2010 η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ δοκίμασε να καταστείλει τις κινητοποιήσεις με την ωμή αστυνομική βία.

Όμως, η βία και η κρατική τρομοκρατία δεν στάθηκαν ικανές να εμποδίσουν τη μαζική κάθοδο στους δρόμους. Δεκάδες χιλιάδες, στην Αθήνα και σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας κατέβηκαν σε μαζικές διαδηλώσεις και αντιπαρατέθηκαν με τις δυνάμεις της κρατικής καταστολής τη Δευτέρα 6 Δεκεμβρίου, 2η επέτειο της δολοφονίας του Αλέξανδρου και της επακόλουθης εξέγερσης.

Από τις παραμονές η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ με υπουργό δημόσιας τάξης (προστασίας) τον τελευταίο πρόεδρο της ΕΦΕΕ, επιχείρησε να σπείρει τον τρόμο επιστρατεύοντας μαζί με τις 5.000 αστυνομικούς για την περιοχή της Αθήνας και όλο το άν-

Δεκέμβριος

Η ΟΡΓΗ ΤΩΝ ΜΑΖΩΝ ΠΟ

θος της αστυνομικής προβοκάτσιας. Μαζί με την απαγόρευση της κυκλοφορίας ανέσυραν από το σεντούκι «τρομοκρατική ομάδα» - με τη σύλληψη 6 νέων που τους παρακολουθούσαν από «πέρα πολύ καιρό», κατά τα λεγόμενα του υπεύθυνου τύπου της αστυνομίας. Προφανής στόχος, μαζί με την αναθέρμανση των αντι-τρομοκρατικών σεναρίων, η ταύτιση της διαδήλωσης της 6ης Δεκεμβρίου με την «τρομοκρατία», και έτσι η νομιμοποίηση της κρατικής καταστολής.

Τίποτα όμως δεν μπορούσε να εμποδίσει τη μαζική κάθοδο στις διαδηλώσεις. Από νωρίς το πρωί της 6ης Δεκεμβρίου οι μαθητές των λυκείων περικύκλωσαν, όπως και το 2008 τα αστυνομικά τμήματα και άρχισαν να ρίχνουν πέτρες και νεράτζια. Στο Αιγάλεω, τον Κορυδαλλό, στην Ηλιούπολη, στα βόρεια προάστια, στη Λάρισα -όπου το εκδικητικό κράτος δικάζει 11 μαθητές για συμμετοχή στην εξέγερση του Δεκεμβρίου 2008- και σε άλλες επαρχιακές πόλεις ήρθαν να θυμίσουν ότι τίποτα δεν τέλειωσε. Το ρήγμα του Δεκεμβρίου δεν έχει κλείσει, αντίθετα συσσωρεύεται πρόσθετη ενέργεια για τους επικείμενους κοινωνικούς σεισμούς.

Στο κέντρο της Αθήνας 3 - 4 χιλιάδες μαθητές διαδήλωσαν το μεσημέρι της Δευτέρας, μαζί με μια μικρή αντιπροσωπεία καθηγητών που έκαναν στάση εργασίας. Τρίωρη στάση εργασίας είχε κηρύξει και η ΑΔΕΔΥ, με πρόταση των αριστερών παρεμβάσεων στο συνέδριο της ανώτατης δημοσιο-υπαλληλικής οργάνωσης.

Κάποιες προσπάθειες να οργανωθεί η διαδήλωση μόνο το μεσημέρι, σα να επρόκειτο για μαθητική ή φοιτητική επέτειο γρήγορα υπερνικήθηκαν. Όλες οι οργανώσεις της αριστεράς κοινοβουλευτικής ή εξωκοινοβουλευτικής, αλλά και της αναρχίας είχαν προγραμματίσει συγκέντρωση στα Προπύλαια το απόγευμα της Δευτέρας, άλλοι (όπως το ΕΕΚ) στις 4 μ.μ. και άλλοι στις 5 μ.μ. Όλοι πλην ΚΚΕ. Ο Περισσός, σταθερός στη γραμμή που ήθελε το δεκεμβριανό ξέσπασμα ύποπτο έργο των «κουκουλοφόρων» ήταν το μόνο κόμμα της αριστεράς που αρνήθηκε να συμμετάσχει στη διαδήλωση.

Πριν προλάβει το πλήθος να συγκεντρωθεί στα Προπύλαια, περί τις 4 παρά 15, τα ΜΑΤ με ρίψεις χειροβομβίδων κρότου-λάμψης και ασφυξιογόνων αερίων ανάγκασαν τους συγκεντρωμένους να ξεκινήσουν. Ήταν μια ωμή παραβίαση του πανεπιστημιακού ασύλου. Σιδηρόφρακτες στρατιές αστυνομικών, ΜΑΤ, ΥΜΕΤ και μπουλούκια ασφαλίτες σε όλες τις διασταυρώσεις και τα γύρω στενά επιχειρούσαν να σπείρουν τον τρόμο και να διαλύσουν την πορεία. Μάταια. Με συνθήματα οργής οι διαδηλωτές αντιμετώπισαν θαρραλέα τον κρατικό τρόπο. «Στο δρόμο - στο δρόμο, να σπάσουμε τον τρόπο». «Εμπρός λαέ μην σκύβεις το κεφάλι, ο μόνος δρόμος είναι αντίσταση (εναλλακτικά: εξέγερση) και πάλη».

Αν η εξέγερση του 2008 είχε ως υπόβαθρο την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση που ανοικτά είχε εκραγεί με τη χρεοκοπία τραπεζι-

κών και βιομηχανικών γιγάντων (η πρώτη πολιτική εξέγερση μετά το κραχ, κατά τον Ντομνίκ Στρος Καν του ΔΝΤ), τώρα υπάρχει το καυτό έδαφος της δημοσιονομικής χρεοκοπίας. Η καπιταλιστική κρίση αποδεικνύεται ο πιο επαναστατικός παράγων της ιστορίας.

Η βία της αστυνομίας έγινε ανεξέλεγκτη μπροστά στη Βουλή, όπου πλήθη διαδηλωτών αντιμετώπιζαν την απονομιμοποιημένη βουλή με το σύνθημα «να καεί, να καεί το μπουρδ... η βουλή». Οι τόνοι κημικών που προκαλούσαν λιποθυμία, τάση εμετού και ασφυξία δεν μπόρεσαν να διαλύσουν την πορεία. Σφυκτοδεμένα μπλοκ συντρόφων με αλυσίδες άντεξαν στις επιθέσεις των ΜΑΤ και τερμάτισαν στην Ομόνοια, ενώ άλλοι διαδηλωτές μέσω Πατησίων κατευθύνθηκαν προς το Πολυτεχνείο και τα Εξάρχεια όπου συνεχίστηκαν οι συγκρούσεις για αρκετή ώρα.

Δεκάδες άνθρωποι τραυματίστηκαν από τις αστυνομικές επιθέσεις, μερικοί πολύ σοβαρά. Στη διασταύρωση Πανεπιστημίου και Ιπποκράτους, με την έναρξη της πορείας μία κυρία έπεσε λιπόθυμη από τη ρίψη χειροβομβί-

δας κρότου-λάμψης. Στα Χαυτεία 50χρονος κοίτονταν στο έδαφος τραυματισμένος από τούβλο, που άγνωστοι του έρριξαν κατακέφαλα. Στην Πανεπιστημίου έξω από την Ευαγγελική εκκλησία, αστυνομικοί με μια βροχιά χειροβομβίδων κρότου-λάμψης και πετώντας στα κεφάλια φοιτητικού μπλοκ πυροσβεστήρες έστειλαν στο νοσοκομείο φοιτήτριες. Συνολικά δεκάδες ήταν οι τραυματίες που νοσηλεύτηκαν στα νοσοκομεία Ευαγγελισμός, ΚΑΤ και Λαϊκό. Η βαρβαρότητα της αστυνομίας συνεχίστηκε στα νοσοκομεία όπου επιχειρούσαν να αποσπάσουν καταθέσεις των τραυματισμένων με σκοπό να τους τρομοκρατήσουν και να τους απαγγείλουν κατηγορίες.

Συνολικά προσήχθησαν στη ΓΑΔΑ 96 διαδηλωτές, 45 εκ των οποίων συνελήφθησαν και παραπέμφθηκαν στον εισαγγελέα, οι 27 με τον κουκουλονόμο.

Δείγμα του μίσους των αστυνομικών η βεβίλωση του μνημείου που το κίνημα έχει φτιάξει προς τιμή του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου στον τόπο της δολοφονίας

2010

ΟΤΑΜΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΝΙΞΕΙ

2η επέτειος
της Εξέγερσης
του Δεκέμβρη
2008

Δεκέμβρης 2008 – Δεκέμβρης 2010

ΤΟ ΡΗΓΜΑ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΑ ΑΝΟΙΧΤΟ

Ο Δεκέμβρης παραμένει ο εφιάλτης της άρχουσας τάξης σε Ελλάδα και Ευρώπη

Δύο χρόνια μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη όλα κρίνονται, χωρίς ακόμα να έχουν κριθεί: Η κρίση πολιτικής εξουσίας που ξέσπασε στις "μέρες και νύχτες του Αθήνη", η κρίση του καπιταλισμού που αποτέλεσε το υπόβαθρο των νέων "Δεκεμβριανών" αθήνα και η κρίση ηγεσίας του προληταριατικού έχουν εισέλθει σε ένα νέο, ανώτερο στάδιο. Η φετινή, δεύτερη επέτειος έδειξε πως αυτή η τριπλή, αλληλένδετη κρίση κάθε άλλο παρά έχει ξεπεραστεί από οποιαδήποτε πλευρά της. Ας πάρουμε όμως την ιστορία από την αρχή:

Τίποτα δεν είναι ίδιο μετά την 6η Δεκέμβρη του 2008. Η εξέγερση που ξέσπασε στην Αθήνα με αφορμή τη δολοφονία του 15χρονου μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον ειδικό φρουρό της ΕΛ.ΑΣ. στα Εξάρχεια και απλώθηκε σαν πυρκαγιά σε όλες τις μεγάλες και μικρές πόλεις της Ελλάδας έχει προκαλέσει ένα ρήγμα σ' όλες τις κοινωνικές και πολιτικές σχέσεις που δεν έχει ακόμα κλείσει.

Για πρώτη φορά μεταπολιτευτικά ολόκληρη η χώρα συγκλονιζόταν επί εβδομάδες από τις διαρκείς κινητοποιήσεις, διαδηλώσεις, συγκρούσεις με την αστυνομία – πο-

λιορκία Αστυνομικών Τμημάτων, καταλήψεις σχολείων – ΑΕΙ – δημοσίων οργανισμών – γραφείων της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, επιθέσεις σε τράπεζες και καπιταλιστικές επιχειρήσεις και άλλες αμέτρητες και ποικιλόμορφες παρεμβάσεις αμφισβήτησης της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων.

Σ' αυτή την ανοιχτή, βίαιη σύγκρουση με την καπιταλιστική τάξη, τους μηχανισμούς χειραγώγησης και το Κράτος της πρωταγωνίστησε μια πρωτοεμφανιζόμενη, ακόμα συγκεχυμένη μαχητική πρωτοπορία που την συνέθετε ένα κράμα μαθητών, νέων εργαζομένων, κυρίως της μαύρης, ελαστικής εργασίας, ανέργων, φοιτητών. Αυτό που τους ενώνει είναι η έλλειψη μέλλοντος και ένα άθλιο παρόν ανεργίας, αποκλεισμού, υπερκεταλλευσης και κρατικής καταστολής μέσα στο παρηκμασμένο καπιταλιστικό σύστημα. Την μαγιά αυτή μιας νέας προληταριακής πρωτοπορίας την στήριξαν πλατιά λαϊκά στρώματα των μεγαλύτερων γενιών κι η εργατική τάξη έστω κι αν αυτή η συμπαράσταση, εκφρασμένη με διάφορους τρόπους αλληλεγγύης, δεν πήρε γενικευμένη οργανωμένη μορφή. Χωρίς, όμως αυτήν την πλατύτερη στήριξη δεν θα ήταν δυνατή η παρατεταμένη διάρκεια Ε – Ε≈ς εξέγερσης.

Αυτή η πλατιά λαϊκή υποστήριξη έκανε αδύνατη την ήττα της εξέγερσης στους δρόμους. Ο Δεκέμβρης δεν προχώρησε πέρα από τα όριά του, την απουσία μιας επαναστατικής οργάνωσης σε πανελλαδική κλίμακα κι ενός κεντρικού πολιτικού σχεδίου που θα έδινε στρατηγική κατεύθυνση και τη δική του λύση, ανατρέποντας την κυβέρνηση των δολοφόνων, αξιοποιώντας την κρίση αστικής εξουσίας, κι ανοίγοντας τον δρόμο στην εργατική εξουσία. Ο Δεκέμβρης δεν νίκησε αλλά δεν πτήθηκε. Παράμεινε ο εφιάλτης της άρχουσας τάξης στην Ελλάδα και στην Ευρώπη.

Η κυβέρνηση Καραμανλή είχε δύο επιλογές: Είτε να κηρύξει το κράτος σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, είτε να αφήσει να εκτονωθεί από μόνη της κατάσταση.

Για να εφαρμοστεί η πρώτη επιλογή, απαιτούνταν η συναινεση των άλλων κομμάτων της αντιπολίτευσης και διαμέσου αυτών, των πλατιών λαϊκών και ιδίως μικροαστικών στρωμάτων. Ωστόσο, ούτε η μία, ούτε η άλλη προϋπόθεση υπήρχε.

ΤΟ ΡΗΓΜΑ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΑ ΑΝΟΙΧΤΟ

Ο Δεκέμβρης παραμένει ο εφιάλης της άρχουσας τάξης σε Ελλάδα και Ευρώπη

Συνέχεια από σελ. 9

Παρότι όλα τα αντιπολιτευόμενα κόμματα αντιτάχθηκαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στην εξέγερση, τρόμαξαν από τις συνέπειες μιας κλιμάκωσης της καταστολής και της αναστολής του Συντάγματος για πρώτη φορά μετά την κατάρρευση της χούντας. Ο αστικός πολιτικός κόσμος διασπάστηκε. Παρόλο που υπήρχαν υπουργοί αλληλά και αλληλοπολιτικάντηδες, οι φασίστες του ΛΑΟΣ ή ο ακραίος νεοφιλελεύθερος Στέφανος Μάνος που ζητούσαν κήρυξη στρατιωτικού νόμου, κυριάρχησε τελικά ο φόβος μπροστά σε μια γενικευμένη παληαϊκή κι άμεσα πολιτική εξέγερση ενάντια στο σύνολο του συννενοχου αστικού πολιτικού συστήματος, η οποία θα μπορούσε να εξελιχθεί σε ανοιχτή αναμέτρηση επανάστασης με αντεπανάσταση.

Εξάλλου ούτε μια διάδοχη αστική κοινοβουλευτική ήυση δεν ήταν τότε διαθέσιμη. Το ΠΑΣΟΚ ήταν ανέτοιμο ακόμα να αναλάβει την εξουσία, αν προκηρύσσονταν εκλογές.

Ούτε, όμως, η "αριστερά" ήθελε με κανένα τρόπο να διεκδικήσει κάτι περισσότερο. Το σταλινικό ΚΚΕ ήταν ανοιχτά εχθρικό στην εξέγερση, δρέποντας τα συγχαρητήρια της αστικής τάξης, ακόμα και του Καρατζαφέρη. Από την μεριά του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, το πιο... "μαξιμαλιστικό" αίτημα που ακούστηκε προερχόταν από τον τότε πρόεδρο της κ.ο. του ΣΥΡΙΖΑ, Α. Αθαβάνο, που ζήτησε... "εκλογές" για να "πέσει η κυβέρνηση", για να έχει λίγο μετά συνάντηση με τον τότε υπ. Εσωτερικών και Δημ. Τάξης, Π. Παυλιόπουλο ζητώντας λίγο-πολύ πιο ήπια καταστολή.

Με αυτά τα δεδομένα η δεξιά κυβέρνηση και πίσω της η αστική τάξη προτίμησε να κρατήσει το κίτρινο χρώμα στον συναγερμό που κήρυξε στις 8/12 στις Ένοπλες Δυνάμεις (ημι-επιφυλακή).

Το ΠΑΣΟΚ έκανε "ειρηνική" διαμαρτυρία υπό το φως των κεριών στην πλατεία του Αγ. Αντωνίου στο Περιστέρι, καταδικάζοντας τη βία "από όπου και αν προέρχεται". Η εξελεγχόμενη από το ΠΑΣΟΚ ΓΣΕΕ, με τη στήριξη και του Συνασπισμού, μετέτρεψε την διαδήλωση προς τη βουλή κατά την προγραμματισμένη νωρίτερα γενική απεργία της 15ης Δεκέμβρη σε μια εξίσου ειρηνική συγκέντρωση έξω από τη Βουλή, δίνοντας παράλληλα όρκους πίστης στην αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία.

Το ΚΚΕ κατάγγειλε ανοιχτά την εξέγερση που την απέδωσε στους "κουκουλοφόρους", στον ΣΥΡΙΖΑ που τους "χαιδεύει τα αυτιά" και στη CIA, ενώ διαδήλωνε εκτός της "ζώνης πυρός", από την Ομόνοια προς το Μεταξουργείο και την... πλατεία Κουμουνδούρου.

Ο ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ τα «μάζεψε». Δυστυχώς, όμως και δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς άρχισαν να αποχωρούν από τους δρόμους τασσόμενες ενάντια στο "φетиχισμό των διαδηλώσεων" και ξεκινώντας τις διαδικασίες συγκρότησης της "ενωτικής πρωτοβουλίας" που οδήγησε στη "συνέλευση" του Σπύρτιγκ (31 Γενάρη 2010) προχώρησαν στη δημιουργία της ετερόκλητης συμμαχίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Διατηρώντας ακόμα μερικές εστίες αντίστασης, ιδιαίτερα τις καταλήψεις στην ΕΣΗΕΑ και την Λυρική, η ίδια η εξέγερση σταδιακά υποχώρησε.

Παρόλο που οι περιορισμοί της η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 στην Ελλάδα είχε επαναστατικό χαρακτήρα, όπως είχε και το Αργεντινέο το 2001. Είναι η πρώτη «μπτροπολιτική» εξέγερση που γνωρίζει η Ελλάδα και αποτελεί το προανάκρουσμα των σημερινών συγκρούσεων στην Ευρώπη και διεθνώς σε συνθήκες παγκόσμιας καπιταλιστικής χρεοκοπίας. Τέθηκε χωρίς να μπορεί τότε να λυθεί το ζήτημα της ίδιας της εξουσίας. Αυτή η εκτίμηση, βασισμένη στη θεωρητική ανάλυση του ΕΕΚ για την κρίση και την πρακτική του μέσα στο κίνημα, οριοθετεί πολιτικά το Κόμμα των τροτσκιστών από τις άλλες οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Αλλά αυτό κάνει το ΕΕΚ και μόνιμο στόχο της κρατικής καταστολής εφεξής - όπως με την σκόπιμη δολοφονική επίθεση στο μπλοκ του, ένα χρόνο μετά την εξέγερση και τον βαρύτατο τραυματισμό της σ. Αγγελικής Κουτσουμπού, αλλά και με τις επιθέσεις στις 15 και 17 Νοεμβρίου 2010, στις κινητοποιήσεις για το Πολυτεχνείο, στη διαδήλωση της 6^{ης} Δεκεμβρίου 2010 κ.α.

"Αντι-Δεκέμβρης" και κατάρρευση της κυβέρνησης Καραμανλή

Η επόμενη μέρα της εξέγερσης βρήκε την κυβέρνηση Καραμανλή πολιτικά αδύναμη όσο ποτέ. Ο "αντι-Δεκέμβρης" (Γενάρης-Αύγουστος 2009) δηλαδή η επιχείρηση ανακατάληψης του χαμέ-

νου πολιτικού εδάφους που έχασε η αστική τάξη τον Δεκέμβρη του 2008, στράφηκε στους πιο αδύναμους, με άλλα λόγια κατά των μεταναστών που ένα μικρό μέρος τους συμμετείχε στην εξέγερση. Ας μην ξεχνάμε ότι ο ίδιος ο Δεκέμβρης σηματοδότησε ανεξίτηλα από την δολοφονική επίθεση με βιτριόλη ενάντια στη Βουλγάρα μετανάστρια και συνδικαλήστρια Κωνσταντίνα Κούνεβα.

Έτσι κι η κρατική επιχείρηση «αντι-Δεκέμβρης» χτύπησε βάρβαρα τους μετανάστες με πογκρόμ συλλήψεων-απελάσεων και απροκάλυπτες συνεργασίες της Αστυνομίας με τους Ναζί της Χρυσής Αυγής - όπως π.χ. στον Αγ. Παντελεήμονα και αλλού.

Αλλά η κυβέρνηση Καραμανλή, πριν προλάβει να σταθεροποιηθεί με την καταστολή, βαριά τραυματισμένη από τον Δεκέμβρη, άρχισε πια να καταρρέει από την παγκόσμια κρίση που έσπρωχνε άμεσα την Ελλάδα σε χρεοκοπία.

Τα πρώτα σημάδια ανεξέλεγκτης πορείας του δημοσιονομικού ελλείμματος και εξωτερικού χρέους έπεισαν την αστική τάξη πως μια κυβέρνηση τόσο λαομίσητη και μαζικά απο-νομιμοποιημένη, όπως είχε φανεί εξάλλου και στο αποτέλεσμα των Ευρωεκλογών του Ιουνίου 2009, θα ήταν αδύνατο να φέρει σε πέρας τη διαχείριση της χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού.

Το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία και η Ελλάδα στη χρεοκοπία

Ο Καραμανλής παραδίδει ουσιαστικά τον κυβερνητικό θώκο στον Γιωργάκη Παπανδρέου οποίος ανέρχεται για ένα ανέλπιστο ακόμα και για τον ίδιο ποσοστό (Οκτώβρης 2009, 44%) στην εξου-

σία μιας χώρας που τρεις μήνες μετά, δηλαδή ήδη από το Γενάρη του 2010 όπως αποκάλυψε πρόσφατα ο ίδιος ο υπ. Οικονομικών, Γ. Παπακωνσταντίνου, ετοίμαζε την ένταξη της Ελλάδας σε ένα μηχανισμό "διάσωσης" από το ΔΝΤ και την Ε.Ε.

Η υπαγωγή του "τεχνικά" χρεοκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού στη διεθνή κηδεμονία που συνοδεύτηκε από ένα πρωτοφανές άγριο πακέτο αντιλαϊκών μέτρων ύψους 20 δισ. ευρώ όχι μόνο δεν απομάκρυνε την απειλή της χρεοκοπίας, αλλά την έκανε πιο δραματική: Έξι μήνες μετά την εφαρμογή του επαίσχυντου Μνημονίου, το έλλειμμα είναι εκτός στόχου αγγίζοντας πιθανόν το 9,8% ή ακόμα και το 10,2% του ΑΕΠ αντί του 9,4%, το εξωτερικό χρέος εκτός ελέγχου φτάνοντας στο 150% δύο χρόνια νωρίτερα απ' ό,τι αρχικά προβλεπόταν, και η οικονομία σε βαθύτατη ύφεση.

Το "φως στο τούνελ" για το οποίο μιλούσε πριν μόλις ένα μήνα ο επικεφαλής του οικονομικού επιτελείου είναι στα σίγουρα, πλέον, τα φώτα... του αντίθετα διερχόμενου τρένου της κρίσης και της επανάστασης.

Υπό αυτές τις συνθήκες, ένα χρόνο μετά την εκλογή του Παπανδρέου στην εξουσία και δύο χρόνια μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη, όχι μόνο το οικονομικό υπόβαθρο αλλά και το πολιτικό σύστημα εξουσίας ενάντια στο οποίο επίσης στράφηκε η εξέγερση είναι σε πολύ χειρότερη κατάσταση απ' ό,τι ήταν τον Δεκέμβρη του 2008: **Οι κάλπες της 7ης/14ης Νοέμβρη στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές όχι μόνο δεν μπόρεσαν να υποστηρίξουν καμία από τις πολιτικές προσαρμογές στην καπιταλιστική χρεοκοπία**, είτε αυτή είναι με τους όρους του Μνημονίου, είτε χωρίς αυτούς, αλλά η μαζικότητα αποχή και η εξ αριστερών κυρίως αποστροφή καταβύθισαν τα δύο μεγάλα αστικά κόμματα σε ακόμα μεγαλύτερη κρίση.

Αποδεικνύεται πως η Γενική Απεργία της 5ης Μαΐου, η μεγαλύτερη εργατική διαδήλωση της Μεταπολίτευσης, δεν ήταν άλλο ένα "ξέσπασμα", αλλά μια στιγμή της επαναστατικής πολιτικής διαδικασίας που ξεκίνησε πράγματι το Δεκέμβρη του 2008 και πλέον έχει εισέλθει σε νέο ανώτερο στάδιο.

Για ένα νέο "Κόκκινο Οκτώβρη"

Οι κυρίαρχες αποσυνθετικές τάσεις του πολιτικού συστήματος,

μαζί και της καθεστωτικής αριστεράς, δεν σημαίνει πως δεν υπάρχουν κεντρομόλες τάσεις που το διαπερνούν από άκρη σε άκρη, δημιουργώντας έμβρυα σχηματισμών, συμμαχιών ή ακόμα και κυβερνήσεων "ταξικής συνεργασίας" που πιθανόν να μπορέσουν να επιβάλλουν τα μέτρα εκβαρβαρισμού της κοινωνίας που κατεπιγόντως ζητά το ΔΝΤ, η ΕΕ και ο ελληνικός Σύνδεσμος Επιχειρήσεων και Βιομηχανιών.

Απέναντι σε κάθε τέτοιο σενάριο, ενάντια σε κάθε τέτοιο μέτρο, σε ρήξη με κάθε πολιτικό σχηματισμό που υποστηρίζει άμεσα, έμμεσα ή "μαχητικά" την προσαρμογή μας στο καθεστώς της καπιταλιστικής χρεοκοπίας, η εργατική τάξη και προπαντός ο "λαός του Δεκέμβρη", η "μεγάλη στρατιά της λευτεριάς" πρέπει μπει εμπόδιο. Δεν αρκεί μια τεχνική επανάληψη του Δεκέμβρη, ούτε μια εργατικίστικη καρικατούρα του -έναν "εργατικός Δεκέμβρης" όπως αρέσκονται να λένε ορισμένοι.

Απαιτείται η διαμόρφωση ενός εναλλακτικού επαναστατικού πολιτικού σχεδίου και η συσπείρωση των μαζών σε δικά τους ανεξάρτητα από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία όργανα πάλης και η συντονισμένη πάλη τους ενάντια στην κυβέρνηση, την τρόικα και τα μέτρα τους - για την ανατροπή τους. Πάνω απ' όλα χρειάζεται η οικοδόμηση ενός ασυμβίβαστου επαναστατικού Κόμματος που θα μπορέσει να συγκεντρώσει όλη την επαναστατική δύναμη του προλεταριάτου ενάντια στο αστικό κράτος, για τη συντριβή του και την εργατική εξουσία, για νέο νέο "Κόκκινο Οκτώβρη".

Αν η εξέγερση του Δεκέμβρη 2008 στην Ελλάδα ήταν η "πρώτη πολιτική έκρηξη σε συνθήκες παγκόσμιας κρίσης" όπως είπε τότε ο πρόεδρος του ΔΝΤ, Στρως-Καν, το πέρασμα αυτής της κρίσης σε ένα νέο στάδιο με το φάντασμα της χρεοκοπίας να κυνηγάει τη μία μετά την άλλη χώρα -κυρίως- της ευρωζώνης θέτει επιτακτικά το ζήτημα μιας νέας εργατικής επαναστατικής Διεθνούς -για την άμεση επανίδρυση της 4ης Διεθνούς- που θα ηγηθεί της πάλης για τη συντριβή του ευρωπαϊκού και παγκόσμιου καπιταλισμού, για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης και όθου του κόσμου, τον πανανθρώπινο ελευθεριακό κομμουνισμό!

Δημήτρης Κατσαγιάνης

Στις 26, 27 και 28 Νοεμβρίου έγινε με επιτυχία στο Μπουένος Άιρες η Λατινοαμερικανική Συνδιάσκεψη της Συντονιστικής Επιτροπής για την Επανάδρυση της Τέταρτης Διεθνούς (ΣΕΤΔ), με την συμμετοχή 150 εκλεγμένων αντιπροσώπων από το Partido Obrero (ΡΟ, Εργατικό Κόμμα) της Αργεντινής, το Partido de los Trabajadores (ΡΤ, Κόμμα Εργαζομένων) της Ουρουγουάης, το Partido Obrero Revolucionario (ΡΟΡ, Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα) της Χιλής και την Orcion Obrera (Εργατική Επιλογή) της Βενεζουέλας. Πολυάριθμη ήταν και η παρουσία συντρόφων από την Βραζιλία και την Παραγουάη.

Στο τιμητικό Προεδρείο της Συνδιάσκεψης ήταν οι αδικοχασμένοι σύντροφοί μας Μαριάνο Φερρέϊρα, δολοφονημένος από την συνδικαλιστική γραφειοκρατία, ο σ. Λουίς Οβιέδο και η σ. Άνα Σάντος.

Στη διάρκεια της Συνδιάσκεψης, 150.000 λαού κατέβηκαν στους δρόμους του Δουβλίνου, στην Ιρλανδία, ενάντια στο σχέδιο «διάσωσης» της ΕΕ και του ΔΝΤ, μια τερατώδη «προσαρμογή» που περιλαμβάνει, ουσιαστικά, κατοχή της χώρας και περικοπές των μισθών, των συντάξεων κι όλων των κοινωνικών δαπανών. Λίγες μέρες πιο πριν, έγινε η μεγαλύτερη γενική απεργία στην Ιστορία της Πορτογαλίας, μεγάλες φοιτητικές διαδηλώσεις στην Ιρλανδία, στην Βρετανία και την Ιταλία και τις προηγούμενες εβδομάδες, γιγάντιες κινητοποιήσεις σ' ολόκληρη την Γαλλία. Η καπιταλιστική χρεοκοπία επεκτάθηκε στην Πορτογαλία, την Ισπανία, την Ιταλία -και σύμφωνα με ορισμένους, στην Γαλλία- σε σημείο που άρχισαν να μιλούν για διαχωρισμό της Ευρώπης σε δύο μπλοκ, βόρειο και νότιο, με δύο διαφορετικά νομίσματα.

Οι αντιπρόσωποι στην Συνδιάσκεψη αισθάνονταν επιβεβαιωμένοι καθώς επιβεβαιώνονταν οι προγνώσεις μιας δεκαετίας σε αντίθεση με την τάση προσαρμογής στην επιφάνεια των γεγονότων που επέδειξε το σύνολο της παγκόσμιας Αριστεράς, η οποία παρέμενε σκεπτικιστική απέναντι στην προοπτική μιας καπιταλιστικής καταστροφής και τις δυνατότητες ανάπτυξης, σ' αυτά τα πλαίσια, εργατικών αγώνων εν δυνάμει επαναστατικών.

Οι τρεις μήνες προετοιμασίας της Συνδιάσκεψης που προηγήθηκαν επικεντρώθηκαν σε ζητήματα πολιτικής μεθόδου και εμφάνισης της οικονομικής ανάλυσης της κρίσης. Το πιο σημαντικό, ανάμεσα στα άλλα, ζήτημα ήταν αυτό της ομογενοποίησης κι αύξησης των δυ-

Λατινοαμερικανική Συνδιάσκεψη της Συντονιστικής Επιτροπής για την Επανάδρυση της Τέταρτης Διεθνούς (CREFI)

νάμεων της ΣΕΤΔ με πρόδηλο στόχο την άμεση επανάδρυση της Τέταρτης Διεθνούς.

Πολιτικές κρίσεις και λαϊκές εξεγέρσεις

Η Συνδιάσκεψη τόνισε ότι η ευρωπαϊκή χρεοκοπία δεν μετατοπίζει το κέντρο της κρίσης που βρίσκεται στην Αμερική αλλά αποτελεί τον πρώτο κύκλο της. Οι ΗΠΑ απειλούνται από μια τεράστια κρίση των στεγαστικών ενυπόθηκων δανείων, της βιομηχανίας και των δημοσιονομικών ελλειμμάτων και χρεών. Η πληρωμή του δημοσίου χρέους γίνεται από τα αποθέματα της Ομοσπονδιακής Κεντρικής Τράπεζας, τυπώνοντας δολάρια.

Επίσης τονίστηκε ο αυξανόμενος αντίκτυπος της κρίσης πάνω στην Κίνα που δεν περνά μέρα χωρίς να κάνει παραχωρήσεις στο διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο. Δεν υπάρχει παρατηρήτης που να μην προβλέπει μια κοινωνική έκρηξη στην Κίνα ως συνέπεια του αντίκτυπου που έχει πάνω της η παγκόσμια κρίση. Η Συνδιάσκεψη διαπίστωσε ως βασικά χαρακτηριστικό της παρούσας φάσης της κρίσης την εμφάνιση εργατικών κινητοποιήσεων και την όξυνση των πολιτικών κρίσεων: στην Ελλάδα, στις απεργίες στο Μπαγκλαντές, την Κίνα, το Βιετνάμ, τις απεργίες στην Γαλλία, την

εργατική και νεολαιϊστική εξέγερση στην Αγγλία, την Σκωτία, την Ιρλανδία. Μέρος αναπόσπαστο αυτής της τάσης είναι οι αγώνες των εργατών και των αγροτών στην Βολιβία, τον Ισημερινό, την Βενεζουέλα και την Ουρουγουάη, καθώς κι η γιγάντια εργατική αντίδραση στη δολοφονία του συντρόφου μας Μαριάνο Φερρέϊρα στην Αργεντινή. Αυτοί οι αγώνες αναδύονται μέσα από τα ρήγματα των πολιτικών καθεστώτων.

Η Συνδιάσκεψη επέστησε την προσοχή, σ' αυτά τα πλαίσια, στο ρόλο φρένου που παίζει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία που συνεργάζεται για τη διάσωση του κεφαλαίου και του αστικού πολιτικού καθεστώτος κι αντιπαλεύει κάθε τάση προς την Γενική Απεργία. Η Συνδιάσκεψη επεξεργάστηκε, στα πλαίσια αυτά, μια κριτική της Αριστεράς, ιδιαίτερα της ευρωπαϊκής που αναζητά μια γραμμική προσαρμογής στην γραφειοκρατία, με τον ίδιο τρόπο που αρνείται να απαιτήσει την διαγραφή του χρέους, την εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση, την έξοδο από την ΕΕ για την σοσιαλιστική ενοποίηση της Ευρώπης, την Γενική Απεργία.

Λατινική Αμερική

Η Συνδιάσκεψη αφιέρωσε μίαν Απόφαση στην κατάσταση στην Λατινική Αμερική μέσα

στα πλαίσια της κρίσης και ιδιαίτερα στον ισχυρισμό των κυβερνήσεών της ότι την αντιμετώπισαν καλύτερα από ό,τι οι ανεπτυγμένες χώρες, στην περίοδο 2008-2009. Σ' αντίθεση με τούτα, αναδείχτηκε η αλληλοσύνδεση της περιοχής με την κρίση που εκδηλώνεται τώρα με τον πληθωρισμό, ενώ δεν πρόκειται να καθυστερήσει μια νέα κατάρρευση, όταν πέσουν οι τιμές των πρώτων υλών κι αρχίσει η φυγή των κεφαλαίων που εισρεύσανε σαν παλιρροϊκό κύμα σε διάφορες καπιταλιστικές επενδύσεις κερδοσκοπικού χαρακτήρα.

Η Συνδιάσκεψη συζήτησε τον χαρακτήρα των εθνικοποιήσεων του καθεστώτος Τσάβες που αποζημιώνουν το χρηματιστικό κεφάλαιο, δεν συνδέονται με ένα συνολικό σχέδιο κοινωνικής αναδιοργάνωσης και ενισχύουν, σε κάθε περίπτωση, την κρατική γραφειοκρατία ενάντια στους εργάτες και διαλύουν τα εργασιακά και συνδικαλιστικά τους δικαιώματα, γιατί είναι τάχα «συντεχνιακά». Επισημάνθηκε ότι ο σοσιαλισμός δεν είναι ένα άθροισμα αστικών εθνικοποιήσεων κι ότι αφετηρία της οικοδόμησής του δεν μπορεί να είναι άλλη από μια εργατική κυβέρνηση και η κοινωνική αναδιοργάνωση που αντιστοιχεί στο εργατικό κράτος. Κάτω από το βάρος της παγκόσμιας κρίσης, ο εθνικισμός με καπιταλιστικό περιεχόμενο θα επιταχύνει την

παρακμή του και θα απογυμνωθεί η τάση του να συμβιβαστεί με τον ιμπεριαλισμό.

Η Συνδιάσκεψη αφιέρωσε μια ειδική συζήτηση για την κατάσταση που διαμορφώνεται στην Κούβα. Συζήτησε την εξαγγελία μιας νέας νομοματικής μεταρρύθμισης και την απόλυση μισού με ένα εκατομμύριο εργαζομένων. Κατά την Συνδιάσκεψη, το άνοιγμα της Κούβας στην αγορά κάτω από την ηγεσία της κρατικής γραφειοκρατίας θα ενισχύσει τις τάσεις καπιταλιστικής παλινόρθωσης. Για να αποτραπεί η παλινόρθωση πρέπει η ίδια η εργατική τάξη να κυβερνά. Με αυτόν τον προσανατολισμό, έγινε η επεξεργασία ενός μεταβατικού προγράμματος που παλεύει ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της μεγάλης βιομηχανίας, την διατήρηση της εθνικοποίησης της γης σε πόλεις και ύπαιθρο, την διατήρηση του κρατικού μονοπωλίου του εξωτερικού εμπορίου - κάτω από εργατικό έλεγχο κι εργατική διαχείριση. Μόνο σ' αυτά τα πλαίσια μια εμπορευματική μεταρρύθμιση θα μπορούσε να υπηρετήσει την διέξοδο από την οικονομική υποχώρηση και να επιτρέψει την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων. Η Συνδιάσκεψη της ΣΕΤΔ αποφάσισε να αρχίσει μια καμπάνια υπεράσπισης των κατακτήσεων της Κουβανέζικης Επανάστασης.

Μέθοδος

Το κύριο συμπέρασμα της Λατινοαμερικανικής Συνδιάσκεψης της ΣΕΤΔ είναι ότι πρέπει να αναπτυχθούν εργατικές σοσιαλιστικές αντιπολιτεύσεις απέναντι στις εθνικιστικές κυβερνήσεις. Ψηφίστηκαν τρεις Αποφάσεις, πάνω στην παγκόσμια κρίση, για την Λατινική Αμερική και πάνω στην δουλειά της ΣΕΤΔ - βασικά την ανάγκη τα τμήματά της να εκδίδουν τακτικά εφημερίδα τους (να έχουν τουλάχιστο μια μηνιαία έκδοση) και να ενσωματώσουν όλα τα μέλη τους στη διεθνή δουλειά. Με αυτούς τους όρους, ψηφίστηκε να ξαναρχίσει η έκδοση της διεθνούς εφημερίδας.

Αποφασίστηκε μια διεθνής καμπάνια για την τιμωρία των δολοφόνων του σ. Μαριάνο Φερρέϊρα, με πικετοφορίες μπροστά σε όλες τις πρεσβείες της Αργεντινής στις 20 Δεκεμβρίου, μέρα που συμπληρώνονται δύο μήνες από τον φόνο του νεαρού επαναστάτη του ΡΟ.

Στη βάση των πολιτικών της συμπερασμάτων, η Συνδιάσκεψη αποφάσισε να κλιμακώσει την πάλη για αγκιτάσια, προπαγάνδα και στρατολόγηση.

Αναδημοσιεύεται από την Prensa Obrera No 1157, 2/12/2010

Διακήρυξη της Διεθνούς Γραμματείας της Συντονι

1^η Οκτωβρίου 2010

(Μέρος 2ο)

4. Ο παγκόσμιος καπιταλισμός δεν βυθίστηκε στην καπιταλιστική χρεοκοπία, έχοντας προηγουμένως κάποιο αρμονικό παρελθόν ή μια κατάσταση ισορροπίας. Την παρούσα χρεοκοπία προανέγγειλαν πραγματικοί χρηματοπιστωτικοί σεισμοί – ιδιαίτερα οι κρίσεις στην Ασία, την Ρωσία και την Αργεντινή. Πάνω απ' όλα, ξέσπασε στα πλαίσια επιθετικών πολέμων και στρατιωτικής κατοχής που έχουν τρεις μεγάλους στρατηγικούς άξονες: *πρώτον*, τον έλεγχο των ενεργειακών πηγών, από την μεριά των ΗΠΑ που θέλουν να καθυποτάξουν τους καπιταλιστές ανταγωνιστές τους· *δευτέρον*, την οικονομική, πολιτική, ακόμα και στρατιωτική κατοχή του πρώην σοβιετικού χώρου που έπεσε στα νύχια του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου με την διάλυση της ΕΣΣΔ· και *τρίτον* και σπουδαιότερο, να περιφρουρήσει, μέσω της στρατιωτικής και πολιτικής επέκτασης, την παλινόρθωση του καπιταλισμού στην Κίνα.

Η αποτυχία της στρατιωτικής κατοχής του Ιράκ· η πλήρης τελεμάτωση στο Αφγανιστάν· η αποτυχία της προσπάθειας του ΝΑΤΟ να κυριαρχήσει στον Καύκασο μέσω της επίθεσης της Γεωργίας στην Οσσετία και την Αμπχαζία· οι αποτυχίες του Ισραήλ στον πόλεμό του στον Λίβανο και στη συνέχεια με τους βομβαρδισμούς της Γάζας· όπως και το αδιέξοδο του παλινορθωτικού καθεστώτος της Ρωσίας στην Τσετσενία και τον Καύκασο κι άλλα ασιατικά κράτη αποκαλύπτουν τα όρια του αμερικανικού μιλιταρισμού.

Η υπερβολική προσφυγή του στην τεχνολογική του υπεροχή είναι έκφραση των αξεπέραστων εμποδίων που συναντάει το εγχείρημά του για παγκόσμια αποικιοποίηση. Αποσταθεροποίησε την Μέση Ανατολή απ' άκρου σ' άκρο. Προκάλεσε ρήγματα μέσα στο ΝΑΤΟ. Επιδείνωσε την δημοσιονομική κρίση των ΗΠΑ και την οικονομική ικανότητα του κράτους να προστρέξει στη διάσωση του κεφαλαίου. Η αμερικανική Δεξιά ζητάει επιστροφή στην υποχρεωτική στρατιωτική θητεία. Το αμερικανικό κατεστημένο βρίσκεται διχασμένο ανάμεσα στην οργάνωση μιας μερικής απαγκίστρωσης των στρατιωτικών δυνάμεών του από την Μέση Ανατολή και την αποδοχή ενός Διευθυντηρίου που θα ελέγχει την περιοχή μαζί με τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Ευρώπης και με την συμφωνία της Ρωσίας και της Κίνας – ή από την άλλη μεριά, την εξαπόλυση μιας

επίθεσης κατά του Ιράν για να επιβάλει μια Νέα Τάξη στην περιοχή και μια νέα διεξοδό για το σιωνιστικό κράτος.

Η χρεοκοπία και η κρίση των πολιτικών καθεστώτων του καπιταλισμού, καθώς κι οι αυξανόμενες λαϊκές κινητοποιήσεις τόσο στις χώρες που πλήττονται από την κρίση όσο και στις μουσουλμανικές χώρες που πλήττονται από τις ιμπεριαλιστικές επιθέσεις αλλά και από τα δικά τους αντιδραστικά καθεστώτα, δείχνουν ότι ο ιμπεριαλισμός δεν έχει συγκεντρώσει ακόμα τους όρους για να βγει από το πολιτικοστρατιωτικό του τέλμα στην περιοχή μέσω μιας επίθεσης (που θα μπορούσε να είναι και πυρηνική) κατά του Ιράν. Πριν γίνει κάτι τέτοιο, ο ιμπεριαλισμός θα επιχειρήσει μια καθεστωτική αλλαγή στο Ιράν, με την βοήθεια της παλινορθωτικής γραφειοκρατίας και των καπιταλιστών της Ρωσίας και της Κίνας.

Η διεξοδος από την παγκόσμια κρίση παρεμποδίζεται πολύ από το γιγάντιο βάρος της στρατιωτικής μηχανής του ιμπεριαλισμού – μια πελώρια δαπάνη που θα όφειλε να λειτουργεί για την αύξηση της ζήτησης, όπως ζητάει ο κεϋνσιανισμός, αλλά που, στην πραγματικότητα, διεκδικεί κι αυτή τα ίδια κρατικά ποσά, τα οποία είναι αναγκαία για την διάσωση του καπιταλισμού. Γίνεται έτσι ένας ισχυρός παράγοντας που επιδεινώνει την κοινωνική εξαθλίωση των λαών.

5. Η προοπτική της συνύπαρξης δύο κρατών στο έδαφος της Παλαιστίνης έχει πλήρως εγκαταλειφθεί. Η προσπάθεια αναβίωσης της μέσω των διαπραγματεύσεων που επέβαλε ο Ομπάμα στην Παλαιστινιακή Αρχή αποτελεί μια φάρσα. Θα μετέτρεπε τα κατεχόμενα από τον σιωνισμό εδάφη σε Μπαντουστάν ή σε πόλεις-κοιτώνες κάτω από σιωνιστικό έλεγχο κι ούτε, βέβαια θα προσέφερε μια διεξοδό στην στραγγαλόμενη Γάζα.

Από καιρό, σημαντικοί προοδευτικοί διανοούμενοι, Παλαιστίνιοι και Ισραηλινοί, (όπως ο Έντουαρντ Σάϊντ από την μια μεριά και ο Ιλάν Πάππε από την άλλη) προειδοποίησαν για την αποτυχία του σχεδίου για δύο κράτη και θέσανε στην ημερήσια διάταξη την πάλη για ένα εκκοσμηκευμένο κράτος στο Ισραήλ που θα σεβότανε εξίσου, σαν πολίτες του, Άραβες και Εβραίους. Αντίθετα με κάτι τέτοιο, όμως, η σιωνιστική κυ-

βέρνηση εφεύρε μια νέα διατύπωση όρκου νομιμότητας στο εβραϊκό κράτος που ενισχύει τις φοβερές διακρίσεις, οι οποίες ήδη υπάρχουν σε βάρος των Αράβων που ζουν εντός των συνόρων του Ισραήλ. Εξάλλου, ποτέ δεν εγκατέλειψε με κανένα τρόπο, ούτε διανοείται να το κάνει, την δική της προγραμματική στόχευση για την οικοδόμηση του «Μεγάλου Ισραήλ» - που θα περιλαμβάνει στην πραγματικότητα και την ανατολική όχθη του Ιορδάνη.

Η διεκδίκηση της προοδευτικής διανόησης επισημαίνει την αποτυχία της Παλαιστινιακής Αντίστασης να κάμψει την ισχυρή στρατιωτική μηχανή του σιωνισμού. Στην πραγματικότητα, το σχέδιο για δύο κράτη απέτυχε λόγω μιας άλλης άλυτης αντινομίας: ο σιωνισμός δεν δέχεται ούτε το δικαίωμα της επιστροφής των Αράβων Παλαιστίνιων στις εστίες τους και στην απαλλοτριωμένη γη τους (και συνεχίζει να απαλλοτριώνει τόπους και γη), ούτε την ύπαρξη ενός κράτους με πλήρη άσκηση της κυριαρχίας του.

Στη Νότια Αφρική, όπου ο πληθυσμός των λευκών αποδέχτηκε την αρχή «κάθε άτομο και μία ψήφος» και για τον πληθυσμό των μαύρων, τα μεγάλο κεφάλαιο που εκμεταλλεύεται τα ορυχεία, τον κύριο πόρο της χώρας, χρειαζόταν την μαύρη εργατική τάξη και γι' αυτό διαπραγματεύτηκε με τις μικροαστικές και συνδικαλιστικές ηγεσίες της την αλλαγή του καθεστώτος χωρίς να θιγεί το δικαίωμα της ιδιοκτησίας. Στο Ισραήλ, η αστική τάξη δεν χρειάζεται τους Παλαιστίνιους: τους αντικαθιστά με μετανάστες εργάτες από την Νοτιοανατολική Ασία, την ίδια στιγμή που εκμεταλλεύεται και τους Εβραίους εργάτες. Η πραγματοποίηση των παλαιστινιακών εθνικών διεκδικήσεων είναι ασυμβίβαστη με τον σιωνισμό – θέτει το ζήτημα της αλλαγής τόσο του πολιτικού όσο και του κοινωνικού καθεστώτος.

Ιστορικά, η σιωνιστική αποικιοποίηση πήρε διάφορες κοινωνικές μορφές κι ως εκ τούτου άλλαζε μορφή και η σχέση ανάμεσα σε Άραβες και Εβραίους εργάτες. Αυτή η μορφή μπορεί να αλλάξει ξανά, πολλές φορές,. Όλα εξαρτώνται από τον πολιτικό προσανατολισμό των ηγεσιών των αραβικών παλαιστινιακών μαζών, όπως και της εβραϊκής Αριστεράς. Οι παλιές ηγεσίες (ΟΑΠ, Αλ Φατάχ, Λαϊκό Μέτωπο κ.λπ.) έχουν απο-

τύχει κατά τον πιο άθλιο τρόπο και πέσανε στην αγκαλιά του σιωνισμού και σε μια απαίσια διαφθορά. Αφήσανε τις αραβικές παλαιστινιακές μάζες στα χέρια του ισλαμικού φονταμενταλισμού. Είναι αναγκαία μια νέα ηγεσία. Το σιωνιστικό κράτος δεν είναι ανίκητο λόγω των ενόπλων δυνάμεών του ούτε χάρη στο πυρηνικό του οπλοστάσιο αλλά χάρη στην κυριαρχία του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού και στον αντι-παλαιστινιακό ρόλο των φεουδαρχικών-καπιταλιστικών και μικροαστικών κυβερνήσεων των αραβικών εθνών. Η κυριαρχία, όμως, του ιμπεριαλισμού και των αραβικών καταπιεστικών καθεστώτων είναι υπονομευμένη από την παγκόσμια χρεοκοπία και τις αποτυχίες της στρατιωτικής κατοχής του ιμπεριαλισμού. Το μέλλον του εβραϊκού λαού που ζει στην Παλαιστίνη δεν μπορεί να εξαρτάται από τον υποτιθέμενο σύμμαχό του, τον ιμπεριαλισμό, όπως συμβαίνει με το σιωνιστικό κράτος, γιατί ο ιμπε-

ριαλισμός προγραμματίζει νέους πολέμους που απειλούν την επιβίωση όλων των λαών της Μέσης Ανατολής.

Όλες οι τάσεις της παγκόσμιας κρίσης λειτουργούν ως απειλή κατά των μαζών της Μέσης Ανατολής, από την οποία [οι λαοί] μπορούν να ξεφύγουν μόνο με την έννοσή τους. Αυτή η προοπτική συμπυκνώνεται στο αίτημα να αντικατασταθεί το σιωνιστικό κράτος, μέσα από την διεθνή κινητοποίηση των μαζών, από μια ενιαία, εκκοσμηκευμένη και σοσιαλιστική Δημοκρατία της Παλαιστίνης κι από τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Μέσης Ανατολής.

6. Στα πλαίσια αυτής της γιγάντιας καπιταλιστικής κρίσης, η Κούβα ανάγγειλε με τον πιο επίσημο τρόπο το πέρασμά της σε μια διαδικασία παλινόρθωσης του καπιταλισμού, ακολουθώντας τον δρόμο της πρώην ΕΣΣΔ, της Κίνας και των άλλων κρατών όπου το κεφάλαιο είχε απαλλοτριωθεί, ανα-

στικής για την Επανάδρωση της Τέταρτης Διεθνούς, κοπία: Έτος Τέταρτο

κοινωνώντας ότι θα απολυθούν 500.000 έως κι ένα εκατομμύριο εργαζόμενοι.

Ο παλινορθωτικός χαρακτήρας των μέτρων δεν οφείλεται στην εισαγωγή οικονομικών μεταρρυθμίσεων για να αντιμετωπιστεί ο μαρσαμός που γνωρίζει η Κούβα εδώ και πάρα πολύ καιρό ούτε απλώς στο ότι αντικαθίσταται το καθεστώς κρατικής διοικητικής διαχείρισης της οικονομίας με εμπορευματικές ανταλλαγές. Όπως το κράτος δεν εξαφανίζεται αυτομάτως μετά την νικηφόρα κοινωνική επανάσταση, το ίδιο συμβαίνει και με την αγορά. Το κεντρικό σημείο είναι ότι οι οικονομικές μεταρρυθμίσεις κατευθύνονται κι επιτελούνται από την γραφειοκρατία του κράτους κι όχι από τους εργάτες. Ανταποκρίνονται στα συμφέροντα της γραφειοκρατίας κι όχι των μαζών κι έτσι ανοίγουν τον δρόμο σε μια παλινόρθωση του κεφαλαίου. Η πληρέστερη απόδειξη γι' αυτό είναι ότι οι ελευθερίες που παραχωρούνται στους διαχειριστές των

επιχειρήσεων, στο ξένο κεφάλαιο και σ' οποιονδήποτε συγκεντρώνει τους όρους για να εκμεταλλευτεί μισθωτή εργασία, δεν παραχωρούνται στους εργαζόμενους που θα είναι αντικείμενα εκμετάλλευσης των διαχειριστών, των καπιταλιστών και της νέας μπουρζουαζίας. Οι εργαζόμενοι δεν θα έχουν, πρώτα-πρώτα, συνδικαλιστικές ελευθερίες, την ελευθερία αυτόνομης οργάνωσης στις επιχειρήσεις, πολιτική ελευθερία και τελευταίο αλλά θεμελιακό, δεν θα έχουν το δικαίωμα να ελέγχουν και να θέτουν βέτο στα λεγόμενα μεταρρυθμιστικά μέτρα, αρχίζοντας από τις μαζικές απολύσεις.

Η πρόσφατη εμπειρία και η μαρξιστική θεωρία διδάσκουν ότι η ελευθερία της αγοράς για τον πολιτικό ή οικονομικό γραφειοκράτη συνιστά μετάβαση στην μεταρροπή της κρατικής παρουσίας σε καπιταλιστική. Μια καπιταλιστική παλινόρθωση στην Κούβα, σίγουρα, δεν θα είναι μια μηχανική επανάληψη όσων έγιναν στην

Κίνα ή την πρώην ΕΣΣΔ, καθώς τώρα η καπιταλιστική παλινόρθωση θα έχει να αντιμετωπίσει τον διαλυτικό αντίκτυπο της παγκόσμιας χρεοκοπίας. Θα προκαλέσει μια κοινωνική σύγκρουση μεγαλύτερη από ό,τι συνέβη στο παρελθόν. Η Κούβα δεν θα μπορεί να στηριχτεί στις δυνατότητες μιας επεκτεινόμενης παγκόσμιας αγοράς αλλά θα αντιμετωπίσει τον εμπορικό ανταγωνισμό των κεντροαμερικανικών χωρών και της Κίνας που διεκδικούν μέρος της αγοράς των ΗΠΑ κι η οποία συστέλλεται κάθε μέρα. Γι' αυτό, το ξένο κεφάλαιο στοχεύει κυρίως στο πετρέλαιο και τον ορυκτό πλούτο της Κούβας, πράγμα που οδηγεί στην μετατροπή της οικονομίας που μέχρι τώρα στηρίζονταν στην μονοκαλλιέργεια ζάχαρης.

Η Ισπανία του Θαπατέρο και η Βραζιλία των Λούλα -Ρουσέφ είναι η πρωτοπορία της διεθνούς παλινρθωτικής πίεσης. Η βραζιλιάνικη μπουρζουαζία και το διεθνές κεφάλαιο τρέφουν το όνειρο να μετατρέψουν την Κούβα σε παράδεισο των βιο-καυσίμων που κατασκευάζονται από την ζάχαρη. Η διάλυση των μέτρων οικονομικής προστασίας θα δυναμώσει την πίεση του ιμπεριαλισμού, πρώτα-πρώτα της μπουρζουαζίας της Φλόριντα που θα χρησιμοποιήσει τους υπάρχοντες μηχανισμούς μεταφοράς κεφαλαίου στην Κούβα.

Αλλά ούτε το σημερινό παγκόσμιο πολιτικό πλαίσιο ούτε αυτό της Λατινικής Αμερικής είναι εκείνα που κυριαρχούσαν πριν δύο δεκαετίες. Η επίσημη ανακοίνωση μιας παλινρθωτικής διαδικασίας βάζει σε κρίση τον «σοσιαλισμό του 21^{ου} αιώνα» του μπολβαρανίου κινήματος – το οποίο, πέρα από την διατήρηση των καπιταλιστικών παραγωγικών σχέσεων στα εδάφη του και την λυσσαλέα κατάπιξη κάθε τάσης για αυτονομία της εργατικής τάξης, επιβεβαιώνει τον καπιταλιστικό του προσανατολισμό με την ενσωμάτωση στο Μερκοσούρ και την Ουναςούρ [καπιταλιστικές Κοινές Αγορές της Νότιας Αμερικής].

Όλοι οι σοσιαλιστές επαναστάτες οφείλουμε να καταγγείλουμε ενεργητικά τον οικονομικό μαρσασμό και να αντιπαχτούμε στο να χρησιμοποιηθεί σαν πρόφαση για την καπιταλιστική παλινόρθωση. Οι παραχωρήσεις στις εμπορευματικές σχέσεις για να ζωντανέψουν η μικρή παραγωγή και οι υπηρεσίες, ή ακόμα και επιμέρους συμφωνίες με την μία ή την άλλη ξένη

επένδυση, πρέπει να είναι στην υπηρεσία της μετάβασης στον σοσιαλισμό. Οι συνεταιρισμοί και το μικροεμπόριο σαν δρόμος καπιταλιστικής παλινόρθωσης, π.χ. στην πρώην ΕΣΣΔ, ήτανε μιάντες μεταβίβασης της διάλυσης των κρατικών επιχειρήσεων από τους κρατικούς διαχειριστές. Επαναβεβαιώνουμε την αναγκαιότητα να παλέψουμε ενάντια στην ιδιωτικοποίηση μέσα από τον εργατικό έλεγχο της παραγωγής και την αντικατάσταση της γραφειοκρατίας από μια συλλογική εργατική διαχείριση, στα πλαίσια ενός πολιτικού συστήματος Εργατικών Συμβουλίων με εκλεγμένους κι ανακλητούς αντιπροσώπους. Επαναβεβαιώνουμε, επίσης, την υπεράσπιση του κρατικού μονοπωλίου του εξωτερικού εμπορίου. Παλεύουμε για μια ολοκληρωμένη νομισματική μεταρροπή που θα βάλει τέλος στην κοινωνική ανισότητα, η οποία βαθαίνει με το τωρινό διπλό νομισματικό σύστημα, και που θα συνοδεύεται από μια αντίστοιχη αύξηση των μισθών.

Η Κούβα έχει ανάγκη να ανυψώσει σημαντικά την παραγωγικότητα της εργασίας. Η αφετηρία, όμως, πρέπει να είναι να δοθεί στους μισθούς η πραγματική τους αγοραστική δύναμη και να ριχτούν τα βάρη της οικονομικής μεταρροπής στους κερδοσκοπούς και την γραφειοκρατία που είναι υπεύθυνοι για την γιγάντια κατασπατάληση πόρων. Η ενίσχυση της

λεγόμενης εργασιακής πειθαρχίας από την μεριά της γραφειοκρατίας είναι ένα κάλεσμα στην υπερεκμετάλλευση και στην κατεδάφιση των κοινωνικών υπηρεσιών που προσφέρουν οι κρατικές επιχειρήσεις κι οι οποίες θα πέσουν στα χέρια υπεργολάβων για την εμπορική τους εκμετάλλευση. Ένας διαχωρισμός τέτοιου τύπου που βρίσκει την δικαίωσή του στην ανάγκη εξορθολογισμού της βιομηχανικής διαδικασίας θέτει την ανάγκη συλλογικού εργατικού ελέγχου και εργατικής διαχείρισης της μεταρροπής.

Οι εργαζόμενοι κι η νεολαία της Κούβας έχουν δεξί, με διάφορες εκδηλώσεις κριτικής και διαμαρτυριών, ότι έχουν αφυπνισμένη κι οξεία συνείδηση του σταδίου που τώρα αρχίζει.

Καλούμε σε μια εκστρατεία υπεράσπισης των κατακτήσεων της Κουβανέζικης Επανάστασης κι επαναβεβαιώνουμε ότι η υπεράσπιση της Κουβανέζικης Επανάστασης θέτει την ανάγκη της συνολικής πάλης για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Λατινικής Αμερικής.

7 Ένα επαναστατικό στάδιο, τα στοιχεία του οποίου αναδεικνύονται μέρα με την μέρα, αποτελεί το πιο περίπλοκο από όλα τα πολιτικά στάδια. Καλούμε όλους τους αγωνιστές να το δουν με μάτια ανοικτά και να απορρίψουν τους τσαρλατάνους που λένε ότι όλα αυτά τα έχουμε ξαναδεί.

Είναι η δική μας ευκαιρία που πρέπει να αδράξουμε. Το ίδιο θα συμβεί με την συνείδηση που διαμορφώνει γι' αυτήν και η ίδια η ανθρωπότητα.

Ρώμη, Σεπτέμβριος 2010

Αφιέρωμα Καπιταλιστική Κρίση και Ελλάδα

Μόλις κυκλοφόρησε το νέο τεύχος της
Επαναστατικής Μαρξιστικής Επιθεώρησης

ΕΝΙΑΙΑ ΤΑΞΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ – ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΩΝ (Ε.Τ.Α.Σ.-Σ)

Οι μεγάλες μάχες είναι μπροστά

Χάθηκαν μάχες γιατί χτυπήθηκαν από την οργανωμένη δύναμη των αντιπάλων μας (ΑΝΤ, ΕΕ, Κεφάλαιο, κυβέρνηση) και αγώνες που δεν δόθηκαν γιατί υπονομεύθηκαν από τη συμβιβαστική συνδικαλιστική γραμμή των θεσμικών μας οργάνων (Γ.Σ.Ε.Ε., ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΩΝ, ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ).

Ο πόλεμος όμως δεν τελείωσε, οι μεγάλες μάχες για την ίδια τη ζωή μας βρίσκονται μπροστά μας.

Με προεδρικά διατάγματα, που φέρνουν στις μνήμες μας την εμφάνιση των ΤΑΝΚΣ στους δρόμους της Αθήνας πριν από 43 χρόνια, τέθηκαν σε ισχύ οι αντεργατικές διατάξεις του νόμου 3891, του πιο ανελέητου ίσως στη σύγχρονη ιστορία αντεργατικού –αντιλαϊκού νόμου.

Όπως τότε, η χούντα των συνταγματαρχών με τη στήριξη των Αμερικάνων και του ΝΑΤΟ ήθελε να βάλει για λογαριασμό του κεφαλαίου στο γύψο τα δημοκρατικά δικαιώματα και έστειλε τα ΤΑΝΚΣ για την αποκατάσταση της «καθεστηκυίας τάξης» έτσι και τώρα, η κοινοβουλευτική χούντα των ΠΑΣΟΚΑΡΧΩΝ με τη στήριξη της τρoικας μας πυροβολεί με τους δημοσιογραφικούς παπαγάλους από το γυαλί της TV και εκδίδει για λογαριασμό των κρατικοδιδαιτων βιομηχάνων νόμους που σκορπούν το θάνατο στη λαϊκή πλειοψηφία. Τα τρομοκρατικά χτυπήματα των «αγο-

ρών» και του πολιτικού τους προσωπικού που θέλουν να μας γονατίσουν πριν αντιδράσουμε δεν έχουν τελειωμό.

Η τρομοκρατική δημοσιοποίηση στο διαδίκτυο φωτογραφικής λίστας πλεονάζοντος προσωπικού, αντί να χρησιμοποιηθεί από το προεδρείο της ΠΟΣ ως αφετηρία σύγκρουσης με την κυβέρνηση, για την ανατροπή στην πράξη του νόμου χρησιμοποιήθηκε με τον πιο άθλιο τρόπο ως ευκαιρία διολίσθησης προς μια συμβιβαστική γραμμή, που κάνει διακριτή πλέον την πρόθεσή του να συμμετέχει στους «διαλόγους» των όρων χειροτέρευσης των σιδηροδρομικών.[...]

Το προεδρείο της ΠΟΣ και κατ'επέκταση η συντριπτική πλειοψηφία των μελών του ΔΣ της ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ έχουν απορρίψει σε αντίθεση με τις διακηρύξεις τους κάθε σκέψη προσανατολισμού προς την κατεύθυνση της αποφασιστικής παρεμπόδισης στην πράξη του θανατηφόρου νόμου για τους σιδηροδρομικούς και το λαό. [...]

Πρέπει να πάρει καθαρή θέση η ηγετική ομάδα της ΠΑΣΚ-Σ, που έχει την αυτοδυναμία στο ΔΣ της ΠΟΣ και να τοποθετηθεί δημοσίως αν παλεύει για την ανατροπή νόμου. Να απαντήσει στα ερωτήματα των σιδηροδρομικών που ταλαντεύονται ανάμεσα στην υποβολή ή μη αίτησης εθελούσιας μεταφοράς, πώς θα διασφαλίσουν την εργασία

τους στον «φορέα υποδοχής»; τη στιγμή που ανακοινώθηκε μείωση 150.000 χιλιάδων θέσεων εργασίας στο δημόσιο τομέα μέσα σε δύο χρόνια και με ποιούς τρόπους θα εξασφαλιστεί η μεταφορά τους στις θέσεις προτίμησης; αν για 3 θέσεις εργασίας υποβληθούν 20 αιτήσεις.

Ανεξάρτητα με τα πλαίσια πάλης της ΠΟΣ και της ΓΣΕΕ, με τα οποία διαφωνούμε ριζικά καλούμε τους σιδηροδρομικούς να συμμετέχουν μαζί στις απεργιακές κινητοποιήσεις στις 08.12.2010 και στις 15.12.2010 για να διεκδικήσουν την κατάργηση του νόμου βαμπίρ των εργατικών λαϊκών δικαιωμάτων και την ανατροπή της αντεργατικής πολιτικής και όχι για το «κυβερνητικό αλαλούμ» κατά του οποίου καλεί το προεδρείο της ΠΟΣ με το δελτίο τύπου 02.12.2010. [...]

Με την ανυποχώρητη πάλη μας να δημιουργήσουμε πολλά «κυβερνητικά αλαλούμ» και να μετατρέψουμε τους αγώνες μας σε ανοιχτή αναμέτρηση με την καταστροφική πολιτική της κυβέρνησης.

Δεν δίνουμε σε κανέναν καμιά «λευκή εξουσιοδότηση» χειρισμών ή διαπραγματεύσεων, αλλά διεκδικούμε ανοιχτές δημόσιες συνελεύσεις, στις οποίες θα παίρνονται όλες τις κρίσιμες αποφάσεις και θα υλοποιούνται από τους ίδιους εργαζόμενους μέσα από ανακλητές επιτροπές.

Η ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ: της Κ.Ο. Θεσσαλονίκης του ΕΕΚ

Το ΕΕΚ Θεσσαλονίκης καταγγέλλει την τρομοκρατική επίθεση της αστυνομίας στο αναρχικό στέκι Ναδίρ, το οποίο στεγάζεται σε χώρο της Β' Φοιτητικής Εστίας Θεσσαλονίκης, που διεξήχθη το απόγευμα του Σαββάτου 4/12. Το γεγονός ότι η "επίθεση" διήρκεσε πάνω από τρεις ώρες, με παρουσία τριών διμοιριών ΜΑΤ (για να αντιμετωπίσουν διαμαρτυρούμενους οικοτρόφους), της αντιτρομοκρατικής και της ασφάλειας που αλώνιζαν τους χώρους της εστίας, μέχρι και σκύλου!, και επιπλέον ότι "όλως τυχαίως" αυτό έγινε δύο μέρες πριν τις πανελλαδικές κινητοποιήσεις για τα δύο χρόνια από την κρατική δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, μας επιβεβαιώνει ότι στόχος τους δεν ήταν η δήθεν εξάρθρωση υποτιθέμενων "σχετών επαναστατών", αλλά η προληπτική τρομοκράτηση του κόσμου και ιδιαίτερα των εσπιακών φοιτητών, η οποία εντάσσεται στο γενικότερο σχέδιο τρομοκράτησης και καταστολής νεολαίας και εργαζομένων που είδαμε να ξετυλίγεται τις προηγούμενες μέρες.

Το γεγονός έχει βαρύνουσα σημασία, αφού παραβιάστηκε το άσυλο των Εστιών, χωρίς μάλιστα να επιδειχθεί κανένα ένταλμα στους άμεσα ενδιαφερομένους, δηλαδή τους οικοτρόφους, οι οποίοι αντίθετα εξυβρίστηκαν, προπηλακίστηκαν και μερικοί μάλιστα ξυλοκοπήθηκαν από τις δυνάμεις της αστυνομίας, ενώ ένας οικοτρόφος όταν διαμαρτυρήθηκε προσήχθη βίαια για εξύβριση αρχής! Ιδιαίτερα αποκαλυπτική ήταν και η στάση της διευθύντριας της Β' εστίας, η οποία αντί να μεριμνήσει για την σωματική ακεραιότητα των οικοτρόφων και να απαιτήσει την άμεση αποχώρηση της αστυνομίας τάχθηκε με το μέρος τους και ενάντια στους διαμαρτυρούμενους οικοτρόφους, φανερώοντας με τον πιο απροκάλυπτο τρόπο τη συνενοχή της στο συγκεκριμένο γεγονός και την ιδιότητά της ως εντολοδόχου του κράτους μέσα στην Β' εστία.

Χαιρετίζουμε την αγωνιστική στάση του Συλλόγου Οικοτρόφων Φοιτηκών Εστιών Θεσσαλονίκης, που με απόφαση της Γενικής Συνέλευσης προχώρησε σε παράσταση διαμαρτυρίας στην Σύγκλητο του Α.Π.Θ. και κατάληψη των γραφείων της Β' εστίας, διεκδικώντας την καταγγελία και καταδίκη της εισβολής των δυνάμεων της αστυνομίας από την Διεύθυνση της Β' εστίας και την άμεση παραίτησή της. Καλούμε τους φοιτητικούς και σπουδαστικούς συλλόγους, τα εργατικά σωματεία και τις συλλογικότητες να σταθούν αλληλέγγυοι στον αγώνα αυτό, γνωρίζοντας ότι όταν το αστυνομικό κράτος μπορεί έτσι απροκάλυπτα να εισβάλλει στο σπίτι κάποιου ο καθένας μας είναι επόμενος. Τώρα που ο βρισκόμενος σε κρίση καπιταλισμός δεν μπορεί να κάνει παραχωρήσεις ο μόνος μέσος που έχει στην διάθεσή της η κυβέρνηση και η αστική τάξη είναι η άμεση τρομοκρατία και η άγρια καταστολή των εργαζομένων και της νεολαίας, ώστε να μπορέσει να σώσει τις τράπεζες από την χρεοκοπία και ολόκληρο το καπιταλιστικό σύστημα εκμετάλλευσης από τον αφανισμό. Μόνο με την καταστροφή μιας ολόκληρης γενιάς μπορεί ο καπιταλισμός να σταθεί πάλι στα πόδια του, οπότε είναι ανάγκη να συσταθεί ένα μαζικό, επαναστατικό και αντιγραφειοκρατικό κίνημα που θα διεκδικήσει ολόκληρες τις ζωές που μας κλέβουν, μέχρι την τελική νίκη! Εμπρός τώρα για γενική πολιτική απεργία διάρκειας μέχρι την ολοκληρωτική ανατροπή του καπιταλισμού!

Επιτροπές ενάντια στα διόδια

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ ΣΤΟ ΜΩΛΟ

Το Πανελλαδικό Συντονιστικό των Επιτροπών Αγώνα κατοίκων, πολιτών και εργαζομένων ενάντια στα διόδια, που έγινε στον Μώλο Φθιώτιδας, την Κυριακή 28-11-2010, στέφτηκε με μεγάλη επιτυχία επισφραγίζοντας την τεράστια δυναμική του κινήματος ενάντια στα διόδια καθώς και τον ακηδεμόνευτο και αμεσοδημοκρατικό χαρακτήρα του.

Η συμμετοχή πολλών εκατοντάδων συναγωνιστών από Επιτροπές Αγώνα από όλη την Ελλάδα το κατέδειξε αυτό με τον πιο απερίφραστο τρόπο σηματοδοτώντας παράλληλα την καθολική απαίτηση για άμεση κατάργηση όλων των διοδίων σε όλη τη χώρα.

Η αναμετάδοση ζωντανά, μέσω του διαδικτύου, όλων των διαδικασιών του συντονιστικού, έδειξε σε όλο τον κόσμο, αφενός την διαφάνεια του κινήματος μας, αφετέρου την μαχητικότητα των πολλών δεκάδων ομιλητών.

(Τα βίντεο με τις εργασίες του συντονιστικού είναι ανηρτημένα στο <http://epitropesdiadiastop.blogspot.com>)

Το Κίνημα μας διατράνωσε εμφαντικά ότι θα αγωνιστεί ενάντια σε κυβερνήσεις-πολυεθνικές εταιρείες που μας χαρατσώνουν καθημερινά και μας εξαθλιώνουν τη ζωή!

Ενάντια στους εχθρούς της ελευθερίας!

Ενάντια σε όλους τους καρεκλοκένταυρους-γραμματείς-φαρισαίους-φορείς της πολιτικής χρεοκοπίας του συστήματος που θέλουν να καπηλευτούν και να διασπάσουν το κίνημα μας προσπαθώντας να μαζέψουν ψήφους ή να διαπραγματευτούν τους αγώνες μας!

Ενάντια σε τοπικιστικές-ατομικιστικές λογικές καρτών "ελεύθερης διέλευσης" για τους κατοίκους(!) με συμφωνίες κάτω από το τραπέζι δημάρχων-εταιρειών-υπουργείου, οι οποίες ουσιαστικά νομιμοποιούν την ύπαρξη των διοδίων και διαχωρίζουν τον κόσμο σε προνομιούχους και μη προνομιούχους!

Θα αγωνιστούμε μαζί με το λαϊκό κίνημα, όπως ήδη κάνουμε εδώ και πάνω από ένα χρόνο διότι αποτελούμε οργανικό και αναπόσπαστο κομμάτι του!

Θα αγωνιστούμε για ελεύθερους δρόμους και χώρους για όλους, για την κατάργηση όλων των διοδίων και των μπαρών που φράζουν τη ζωή μας!

Με αγώνα συλλογικό, συντονισμένο από τα κάτω, σε συνεργασία με τα από τα κάτω κινήματα που υπάρχουν και θα δημιουργηθούν όσο βαθταίνει η οικονομική κρίση, θα γίνουμε ρυάκια αντίστασης που θα ενωθούν και θα αποτελέσουν χείμαρρο ανατροπής!

Την συνελευσιακή αμεσοδημοκρατικού τύπου διαδικασία ακολούθησε δυναμική κινητοποίηση των μελών των επιτροπών αγώνα στα τοπικά διόδια του Μώλου.

Το υπαλληλικό προσωπικό και την εργοδοσία της ιδιωτικής εταιρείας εκμετάλλευσης πλαισίωσαν με "ανθρωπιά" τα κρατικά-εταιρικά όργανα καταστολής τα οποία παίζοντας τον συνήθη ρόλο των ιδιωτικών security προσπάθησαν να "νουθετήσουν" τους αγωνιζόμενους πολίτες που διατράνωναν την απαίτησή τους για ελεύθερους και ασφαλείς δρόμους.

Στο πανελλαδικό συντονιστικό

αποφασίστηκαν δράσεις που θα επεκταθούν εκτός από τα ιδιωτικά διόδια όλης της χώρας και στην Αττική οδό καθώς και στα κρατικά διόδια συμπεριλαμβανόμενης και της Εγνατίας οδού.

Στο αμέσως επόμενο διάστημα θα γίνει προσπάθεια για την ανάπτυξη επιτροπών αγώνα από τα κάτω, σε όλη την χώρα. Καλούμε όλους τους συμπολίτες μας να γίνουν μέλη του κινήματος ενάντια στα διόδια επικοινωνώντας στα κατά τόπους τηλέφωνα καθώς και στέλνοντας μας μέλη στο epitropes2010@gmail.com

Ο αγώνας συνεχίζεται έως την τελική νίκη

Περισσότερες πληροφορίες και βίντεο:
<http://epitropesdiadiastop.blogspot.com> και www.oxidiodia.gr

ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΑΓΩΝΑ ΚΑΤΟΙΚΩΝ, ΠΟΛΙΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΔΙΟΔΙΑ-ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ

• Η ΓΣ των Προέδρων ΕΛΜΕ

αποφάσισε να στηρίξουν οι ΕΛΜΕ και η ΟΛΜΕ το κίνημα ενάντια στα διόδια και γιατί ένα σημαντικό κομμάτι των εκπαιδευτικών μετακινείται σε σχολεία που περικυκλώθηκαν από διόδια αλλά και για να εκφράσει έμπρακτα την αλληλεγγύη της σε όλους όσους αγωνίζονται να ρίξουν τα τείχη που μας περικυκλώνουν.

* Την Κυριακή 5-12-10, πραγματοποιήθηκε με πολύ μεγάλη επιτυχία ανοιχτή συνέλευση, στην κατάνεστη αίθουσα "Σεμέλη" του συνεδριακού κέντρου Οθήβας. Πραγματοποιήθηκε ενημέρωση από μέλη των Επιτροπών Αγώνα, γόνιμη συζήτηση και κοινός τόπος ήταν οι συλλογικοί αγώνες που αποφασίστηκαν να κλιμακωθούν ενάντια στα διόδια και στα χαράτσια. Οι αυτοκινητιστές και οι κάτοικοι δήλωσαν στο σύνολό τους συμμετοχή στο κίνημα "ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ" και μετά το τέλος της συνέλευσης, οι παρευρισκόμενοι συναγωνιστές κινηθηκαν προς τα διόδια της Οθήβας, τα οποία άνοιξαν για περισσότερο από μία ώρα.

Με τη «φροντίδα» των ΜΑΤ τα ΑμεΑ

Χιλιάδες άνθρωποι με αναπηρία απ' όλη τη χώρα διαδήλωσαν την Παρασκευή 3 Δεκεμβρίου στην πλατεία Συντάγματος. Όμως, η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ τους περίμενε ολοέτοιμη, με παραταγμένες τις δυνάμεις των ΜΑΤ και δυο κλούβες στην είσοδο της Βουλής. Οι «εχθροί» δεν έπρεπε να περάσουν!

Χρειάστηκαν διαπραγματεύσεις για να περάσει μια αντιπροσωπεία και να επιδόσει ψήφισμα στο προεδρείο της Βουλής και σε κάποιους υπουργούς.

Σύμφωνα με τον πρόεδρο της Εθνικής Συνομοσπονδίας ΑμεΑ Γιάννη Βαρδακαστάνη «Υπήρξε δέσμευση από το πολιτικό γραφείο του πρωθυπουργού ότι πριν από τα Χριστούγεννα θα συναντηθούμε με τον ίδιο τον πρωθυπουργό για να συζητήσουμε τα αιτήματά μας». Μένει να δούμε αν και πως θα υλοποιηθεί το «θα».

3.000 μέλη του αναπηρικού κινήματος πήραν μέρος στη διαδήλωση που διοργάνωσε η ΕΣΑμεΑ.

Τα στοιχεία για τους ανθρώπους με αναπηρία είναι δραματικά. Το 84% βρίσκεται εκτός αγοράς εργασίας, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας.

Στη χρόνια εγκατάλειψη και τον κοινωνικό αποκλεισμό που φθάνει στα όρια του ρατσισμού έχουν τώρα προστεθεί τα σκληρά μέτρα του μνημονίου.

Μείωση του εισοδήματος, υποβάθμιση των υπηρεσιών υγείας και ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, κατάρρευση των υπηρεσιών κοινωνικής πρόνοιας και ψυχικής υγείας, χειροτέρευση των συνθηκών διαβίωσης στα ιδρύματα, ανεργία, προβληματική εκπαίδευση συνθλιβούντα άτομα με αναπηρία και τις οικογένειές τους.

Εν όψει της «εθνικής ημέρας των ατόμων με αναπηρία» η **Πανελλαδική Συσπείρωση για την Ψυχιατρική Μεταρρύθμιση** κυκλοφόρησε την παρακάτω ανακοίνωση:

Η ΨΥΧΙΚΗ ΟΔΥΝΗ/ΨΥΧΙΚΗ ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΚΟΙΝΟ ΜΕΤΩΠΟ ΚΙΣ ΑΓΩΝΑΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΟΥ 'ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ' ΕΕ/ΔΝΤ

Η 'εθνική ημέρα των ατόμων με αναπηρία', μια ημέρα (όπως και αυτή της 'ψυχικής υγείας', της 'γυναίκας', της 'μητέρας', της 'καταπολέμησης της φτώχειας' κλπ), που η ίδια η καθιέρωσή της αποτελεί, ταυτόχρονα, άλλοθι, εμπαιγμό και σήμα κατατεθέν των διακρίσεων, της εγκατάλειψης, της απόρριψης και του αποκλεισμού των κοινωνικών ομάδων στις οποίες αναφέρεται - συμπίπτει φέτος με την κλιμάκωση των καταστροφικών, για τη ζωή όλων

μας, μέτρων του περιβόητου 'μνημονίου', που η κυβέρνηση του Γ. Παπανδρέου εφαρμόζει κατά εντολή της τρόικας.

Η συγκέντρωση στο Σύνταγμα των 'ατόμων με αναπηρία', που καλεί η Ε.Σ.ΑμεΑ και άλλοι φορείς, καρπός της απόγνωσης και του θυμού των άμεσα ενδιαφερομένων και των οικογενειών τους μπροστά στην κατεδάφιση του ανέκαθεν υποτυπώδους (σ' αυτή τη χώρα) συστήματος προνοιακών παροχών και υπηρεσιών και της εξαθλίωσης στην οποία σπρώχνεται το σύνολο των λεγόμενων 'ευπαθών ομάδων' μαζί με το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας, πρέπει να αποτελέσει όχι μια επετειακή εκδήλωση, αλλά την αρχή αγώνων διαρκείας. Δεν είναι τυχαίο ότι η 'συμβολή' του ΣΕΒ στην 'εθνική ημέρα των ατόμων με αναπηρία' ήταν η απαίτησή του (προς την πάντα πρόθυμη και υπάκουη στις απαιτήσεις του κυβέρνησης), που δημοσιοποιήθηκε σήμερα (1/12), να μειωθεί η ποσόστωση, που ισχύει σήμερα, σχετικά με το υποχρεωτικό ποσοστό επί των προσλήψεων, το οποίο πρέπει να καλύπτεται από 'ειδικές κατηγορίες' (όπως ΑμεΑ, πολύτεκνοι κλπ), από 8% σε 4%...

Το κίνημα αυτό δεν μπορεί και δεν πρέπει να αποτελέσει αντικείμενο της χειραγώγησης και των όποιων μικροπολιτικών επιδιώξεων, αλλά να συνδεθεί με το ευρύτερο κοινωνικό και πολιτικό κίνημα όλων, εργαζόμενων και μη : δικαιώματα, κοινωνικές παροχές, αξιοπρεπείς και ολοκληρωμένες κοινοτικές υπηρεσίες, κοινωνική ενσωμάτωση, εργασία, είναι δυνατά μόνο πάνω στα συντρίμια του 'μνημονίου' ΕΕ/ΔΝΤ.

Αν πραγματικά θέλουμε κίνημα και όχι χειραγώγηση, πώς μπορούμε να κατοχυρώσουμε τόσο βάνουσα την πραγματικότητα που ζει ο καθένας μας σήμερα, με τον ισχυρισμό ότι 'είμαστε βέ-

βαιοι, ότι εσείς (ο πρωθυπουργός) δεν θα επιτρέψετε την λήψη πολιτικών που δεν συνάδουν με τις αρχές πάνω στις οποίες οικοδομήθηκε η Δημοκρατία και το Κοινωνικό Κράτος';

Σε ποιόν απευθύνεται αυτό; Σα αυτόν ακριβώς που εδώ και ένα χρόνο έχει με ζήλο και υπακοή επιδοθεί (ως πεμπτούσια και αποστολή της πολιτικής του σταδιοδρομίας, ως υπάλληλος και φερέφωνο των επιταγών της τρόικας και των διεθνών τραπεζιτών) στην ολοσχερή καταστροφή του κοινωνικού κράτους, της δημόσιας υγείας και του βιοτικού επιπέδου εκατομμυρίων...

Συνυφασμένη με μια διαδικασία χειραφέτησης είναι και η

επερώτηση της εύκολης χρήσης της έννοιας 'ανάπηρος'. Αφορά το άτομο ή την αλληλεπίδρασή του με την κοινωνική του συνθήκη, η οποία δεν του επιτρέπει να ασκήσει ρόλους που είναι φυσιολογικοί για αυτό (ανάλογα με την ηλικία, το φύλο, κοινωνικούς και πολιτιστικούς παράγοντες);

Η αναπηρία (σύμφωνα και με τον Π.Ο.Υ.) είναι, εξεσρισμού, '**κοινωνική αναπηρία**'. Είναι η έλλειψη στέγης, η έλλειψη (ή οι διακρίσεις στο χώρο της) δουλειάς, η έλλειψη οικονομικών πόρων, μια οργάνωση της πόλης δύσβατη, αποπνικτική και εχθρική για όλους (η '**ανάπηρη πόλη**', όπως αναδεικνύεται μέσα από κινηματικές δράσεις στη Θεσσαλονίκη), που κάνουν να αναδυθεί η αναπηρία ως αδυναμία ανταπόκρισης στους κατάλληλους κοινωνικούς ρόλους.

Ο κοινός τόπος συνάντησης όλων όσων καταπατούνται τα δικαιώματα δεν είναι το χωνευτήρι "αναπηρία", αλλά το κοινωνικό-πολιτικό σύστημα και το κυρίαρχο επιστημονικό παράδειγμα, ως παράδειγμα κοινωνικού ελέγχου.

Από την άλλη, είναι αδιανόητη η χρήση όρων όπως 'ψυχική αναπηρία', σε συνάρτηση, μάλιστα, με κινήσεις ενσωμάτωσης, αφομοίωσης, συγχώνευσης των κινημάτων και των συλλογικότητων 'χρηστών' και 'πρώην χρηστών' ψυχικής υγείας, των οργανώσεων οικογενειών ψυχικής υγείας κλπ, στο λεγόμενο 'αναπηρικό κίνημα'.

Είναι ένα πράγμα η από κοινού διεκδίκηση κάποιων κοινών αιτημάτων και τελείως άλλο η ισοπεδωτική ταύτιση εμπειριών τελείως διαφορετικής προέλευσης, άλλοτε ανοιχτά και άμεσα και άλλοτε έμμεσα, μέσω μιας ομορποτιστικής συγχώνευσης οργανώσεων και κινημάτων.

Η αναγωγή της ψυχικής οδύνης/ψυχικής αρρώστιας σε 'αναπηρία' αναπαράγει τα στερεότυπα της μειονεκτικότητας, της ελλειμματικότητας κοκ του ψυχικά πάσχοντος υποκειμένου, ως ενός ατόμου του οποίου η ψυχική οδύνη, ως εκ προοιμίου κάτι 'αρνητικό', καναλιζάρεται σε λογικές συντήρησης, ελέγχου, περιθωριοποίησης, αντί 'ανάρρωσης', αυτονομίας, χειραφέτησης.

Μπροστά στη νέα, χωρίς προηγούμενο, περίοδο που έχουμε εισέλθει, μπροστά στους αγώνες που έχουν ξεκινήσει και που, κυρίως, είναι μπροστά μας, το να αποσαφηνίζονται μερικά ζητήματα, όπως τα παραπάνω, είναι μια εκ των ουκ άνευ προϋποθέσεων για την ανάδυση, την ενδυνάμωση και την ανεξάρτητη, πέρα από την όποια χειραγώγηση, κινητοποίηση των νέων υποκειμένων, σε σύνδεση με το γενικότερο κοινωνικό κίνημα.

Η Δικαιοσύνη και ο Άστεγος

Είθισται να λέγεται πως η Δικαιοσύνη είναι τυφλή, δεν κάνει διακρίσεις, ζυγίζει τα πράγματα και εκδίδει αποφάσεις.

Μια δίκη, ενός αστέγου, την Τετάρτη 1 Δεκεμβρίου, στο Β' τριμελές αυτόφορο πλημμελειοδικείο Αθήνας ήταν αρκούτως ενδεικτική για το είδος της δικαιοσύνης που αποδίδεται στην Ελλάδα στο τέλος της πρώτης δεκαετίας του 21ου αιώνα.

Η δίκη έγινε ερήμην του κατηγορουμένου. Οι δυο μάρτυρες κατηγορίας ήταν αστυνομικοί. Από τις καταθέσεις και τις ερωτήσεις εισαγγελέως και προέδρου έγινε σαφές το «στόρυ» της υπόθεσης. Ο άστεγος κοιμόταν στην είσοδο μιας πολυκατοικίας της οδού Σόλωνος. Τα αστυνομικά όργανα πήγαν να τον διώξουν (από την ακροαματική διαδικασία δεν προέκυψε αν ενήργησαν με δική τους πρωτοβου-

λία ή εκλήθησαν να επέμβουν).

Ο άστεγος, σύμφωνα με το κατηγορητήριο, αντιστάθηκε. Πώς αντιστάθηκε; ρώτησε ο εισαγγελέας. Κοιμόταν και όταν τον ξυπνήσαμε σερνόταν και δεν άφηνε να τον πιάσουμε, ήταν η απάντηση. (Για το πώς τον ξυ-

πνήσανε δεν έγινε ερώτηση, ούτε υπήρξε απάντηση).

Επιπλέον, σύμφωνα με το κατηγορητήριο, ο κατηγορούμενος συκοφάντησε τους αστυνομικούς. Πώς σας συκοφάντησε; ρώτησε ο εισαγγελέας. Φώναζε ότι τον χτυπήσαμε, απάντησε ο αστυνομικός. Ναι, αλλά η συκοφαντική δυσφήμιση προϋποθέτει ότι το είπε σε κάποιον άλλο. Σε ποιον σας συκοφάντησε; ρώτησε ο εισαγγελέας. Σε εμάς, ήταν η απάντηση.

Και μετά από αυτή τη διαφωτιστική ακροαματική διαδικασία ήρθε η εισαγγελική πρόταση: 12 μήνες για αντίσταση και 5 μήνες για συκοφαντική δυσφήμιση. Το δικαστήριο αποφάσισε: κατά συγχώνευση 12 μήνες φυλάκιση.

Ένας ακόμη εγκληματίας καταζητείται, για να αυξήσει τον πληθυσμό των 13.000 φυλακισμένων κατά έναν.

Θόδωρος Κουτσουμπός

Νέα Προοπτική

Σάββατο 11 Δεκεμβρίου 2010

Τηλ. - FAX. 210 5241070

E-mail: eek@ath.forthnet.gr

Κωδικός 3768

Το ΕΕΚ στο Internet στη διεύθυνση: www.eek.gr

**ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ
ΚΟΜΜΑ**

Εκδήλωση - συζήτηση

**"ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΧΡΕΟΚΟΠΙΑ
ΕΤΟΣ 4ο
Παγκόσμια κρίση,
ΕΕ, Ελλάδα
και Επαναστατικές
Προοπτικές**

**ΣΑΒΒΑΤΟ 11 ΔΕΚΕΜΒΡΗ,
7 μ.μ. Εργατικό Κέντρο**

**Ομιλητής:
Γιάννης Αγγέλης**

Προϋπολογισμός 2011 Συνθήκες κοινωνικού πολέμου

Κυριολεκτικά και όχι μεταφορικά, "συνθήκες πολέμου", θέλει να επιβάλλει η κυβέρνηση Παπανδρέου σε ολόκληρη την κοινωνία και προπαντός στην εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Η φράση "συνθήκες πολέμου" δεν προέρχεται από κάποιον αδιόρθωτο αριστερό, αλλά από τον ίδιο τον υφυπουργό Οικονομικών **Φίλιππο Σαχινίδη** στην ομιλία του στην επιτροπή οικονομικών υποθέσεων της Βουλής πάνω στο τελικό σχέδιο του Προϋπολογισμού του 2011.

Τα 2/3 των προβλεπόμενων μέτρων αφορούν περικοπές δαπανών και ιδιαίτερα στις ΔΕΚΟ (αρχίζοντας από τις συγκοινωνίες), και τα Νοσοκομεία που αγγίζουν τα 3 δισ. ευρώ, ενώ από την πλευρά των εσόδων ξεχωρίζει η αύξηση του ΦΠΑ σε μια σειρά ειδών μαζικής κατανάλωσης, τρόφιμα και ηλεκτρικό ρεύμα, από το 11% στο 13%, αλλά και ιδιωτικοποιήσεις ύψους 7 δισ. ευρώ.

Φυσικά παραμένουν το 2011, οι περικοπές στα δώρα των δημοσίων υπαλλήλων και των συνταξιούχων, ο υψηλός πληθωρισμός (πάνω από 5%) που επήλθε ως απόρροια κυρίως των αλληπαλλήλων αυξήσεων σε ΦΠΑ και ειδικούς φόρους σε καύσιμα - ποτά - τσιγάρα και το ουσιαστικό πάγωμα των μισθών σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, ενώ συνεχίζονται οι περικοπές στο πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων.

Στο μεταξύ η οικονομία θα συρρικνωθεί κατά 4,3%, ενώ η ανεργία καλπάζει.

Δ.Κ.

Ο "Μηχανισμός διάσωσης" πυροδοτεί νέο αδιέξοδο και αμφισβήτηση του ευρώ

Την επόμενη εβδομάδα έχει προγραμματισθεί η τακτική Σύνοδος Κορυφής της Ε.Ε. που έχει στην απξέντα της, πέραν του πακέτου διάσωσης της Ιρλανδίας, τη δημιουργία του μόνιμου Μηχανισμού αντιμετώπισης κρίσεων που θα αντικαταστήσει, από τα μέσα του 2013, το Ταμείο "διάσωσης" των 750 δισ. ευρώ που δημιουργήθηκε τον περασμένο Ιούνιο.

Οι συνθήκες μέσα στις οποίες συγκαλείται η Σύνοδος Κορυφής είναι έκρυθμες με βασικό τους στοιχείο τη μετωπική αμφισβήτηση της σταθερότητας του ευρώ και της ευρωζώνης από τις αγορές κεφαλαίου, με χαρακτηριστικότερη ένδειξη την αύξηση των spreads και της Γερμανίας!

Κεντρικό στοιχείο στη συζήτηση για τον Μηχανισμό είναι η απαίτηση της Γερμανίας να ενσωματωθεί σ' αυτόν η πρόβλεψη της διαδικασίας "ελεγχόμενης πτώχευσης" για τις οικονομίες της ευρωζώνης που δεν μπορούν πλέον να

δανειστούν (με ομόλογα) από τις αγορές κεφαλαίου.

Βασικό κομμάτι αυτού του Μηχανισμού είναι η εισαγωγή και χρήση των "νέων ομολόγων" τα οποία από την έκδοσή τους θα εμπεριέχουν τον "νόμιμο" κίνδυνο της εν μέρει μη αποπληρωμής τους (το περιβόητο hair cut).

Η ενσωμάτωση αυτού του κινδύνου θα αποτυπώνεται στη σύμβαση έκδοσης αυτών των δανείων με τη "ρήτρα συλλογικής δράσης" (CAC) η οποία θα προβλέπει ποιο ποσοστό ομολογιούχων πρέπει να συμφωνήσει για να μειωθεί κατά ένα μέρος η αποπληρωμή τους.

Η ρήτρα αυτή είχε εφαρμοσθεί στο παρελθόν στα ομόλογα χωρών της Ν.Α. Ασίας αλλά δεν είχε επηρεάσει τις τιμές τους τελικά γιατί στο μεταξύ είχε ξεκινήσει μια περίοδος υψηλής ανάπτυξης και αχαλίνωτης επέκτασης της πίστης.

Η ενσωμάτωση βέβαια αυτής της ρήτρας στη σημερινή συγκυρία της κρίσης ισοδυναμεί αυτόματα με

αιτία κατακόρυφης αύξησης των επιτοκίων δανεισμού για τις οικονομίες της ευρωζώνης που βρίσκονται υπό αμφισβήτηση και όχι μόνο των "πτωχευμένων" χωρών, δηλαδή της Ελλάδας και της Ιρλανδίας.

Για τον λόγο αυτό άλλωστε έχει ξεσπάσει ένα κύμα πωλήσεων ευρωπαϊκών κρατικών ομολόγων εδώ και δέκα περίπου ημέρες το οποίο προσπαθεί να εκτονώσει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα αγοράζοντας η ίδια κρατικά ομόλογα από τις τράπεζες και τους "θεσμικούς επενδυτές" που τα ξεπουλάνε για να απαλλαγούν από τον επερχόμενο κίνδυνο...

Στην πραγματικότητα η διαδικασία του Μηχανισμού που προτείνει η Γερμανία και θα συζητηθεί την άλλη εβδομάδα (αλλά πιθανότατα δεν θα αποφασισθεί άμεσα) δημιουργεί προϋποθέσεις για να "σπρώξει" τις οικονομίες που θα μπουκνουν στην διαδικασία αυτή να "επιλέξουν" από μόνες τους την έξοδο από το ευρώ καθώς δεν θα

είναι σε θέση να πληρώσουν τα εξαιρετικά υψηλά επιτόκια που θα βάζουν οι αγορές κεφαλαίου στα "νέα ομόλογα".

Απέναντι στην πίεση αυτή, της Γερμανικής κυβέρνησης, έρχονται διάφορες αντιπροτάσεις για να δημιουργηθεί ένας συμπληρωματικός "μηχανισμός" π.χ. έκδοσης **ευρωομολόγου** με το οποίο να χρηματοδοτείται ένα μέρος του δημόσιου χρέους έως ποσοστού 40% - 60% με χαμηλά επιτόκια, προκειμένου να εκτονωθεί ανάλογα η πίεση στις οικονομίες που θα έχουν το πρόβλημα.

Άλλες προτάσεις ανάλογης σκοπιμότητας έχουν επίσης πέσει στο τραπέζι. Όμως όλες αυτές οι προτάσεις έχουν έναν κοινό παρονομαστή, ότι η Γερμανία θα πρέπει να εγγυηθεί έμμεσα την φερεγγυότητά τους πράγμα για το οποίο δεν υπάρχει προς το παρόν η παραμικρή πρόθεση συμφωνίας (πολιτικής και οικονομικής) στο εσωτερικό της γερμανικής Κυβέρνησης.

Γ. Αγγ.

ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ "ΓΑΛΕΡΑΣ"

Καθολική αλλαγή στο μέχρι τώρα δόγμα στις εργασιακές σχέσεις από 1/1/2011 φέρνει το τελικό σχέδιο για την αναμόρφωση του συστήματος των συλλογικών διαπραγματεύσεων που εγκρίθηκε από το υπουργικό συμβούλιο την περασμένη Πέμπτη.

Χρειάστηκε πάνω δύο μήνες διαπραγματεύσεων, για να καταλήξει η κυβέρνηση ουσιαστικά σε ό,τι προέβλεπε τόσο το αρχικό, όσο και το επικαιροποιημένο Μνημόνιο δηλαδή στην **κατίσχυση των επιχειρησιακών συμβάσεων πάνω στις κλαδικές χωρίς περιττούς περιορισμούς.**

Ο ένας μετά τον άλλο "περιορισμό" που έβαζε η υπουργός Εργασίας, Λ. Κατσέλη, ξεπερά-

στηκαν από τον πρωθυπουργό και την τριόκα, αδειάζοντας την ίδια αλλά και τον πρόεδρο της ΓΣΕΕ, Γ. Παναγόπουλο ο οποίος επένδυσε την πολιτική του ύπαρξη σε μια πιο light εκδοχή όσων ρητά προβλέπει το Μνημόνιο.

Σύμφωνα με το νέο εργασιακό δόγμα:

- Οι επιχειρησιακές συμβάσεις θα μπορούν να υπερσχύουν υπό "ειδικές συνθήκες", δηλαδή σε περιπτώσεις επιχειρήσεων που θα πληρούν ορισμένα οικονομικά κριτήρια (π.χ. χρόνιες ζημιές κλπ.), τα οποία θα καταθέτουν στο **Συμβούλιο Ελέγχου της Επθεώρησης Εργασίας. Το Συμβούλιο, όμως, αυτό δεν θα μπορεί παρέμβει αποφασιστι-**

κά, εγκρίνοντας ή μη την πληρότητα αυτών των κριτηρίων και άρα την εγκυρότητα των εν λόγω συμβάσεων -απλά θα γνωμοδοτεί. Μ' άλλα λόγια, κάθε επιχείρηση θα μπορεί ανεξέλεγκτα να επιβάλλει μισθούς κατώτερους των κλαδικών χωρίς να μπορεί το κράτος να επιβάλλει το αντίθετο.

- Οι "ειδικές" επιχειρησιακές συμβάσεις θα μπορούν να προβλέπουν **μείωση των μισθών των εργαζομένων της συγκεκριμένης επιχείρησης (σε σχέση με όσα προβλέπει αντίστοιχα κλαδική σύμβαση)** αλλά πέραν του **βασικού μισθού που ορίζει η Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (740 ευρώ).** Αυτό

σημαίνει πως η μείωση μισθών μπορεί να αγγίξει και το 50% σε ορισμένες περιπτώσεις σχετικά υψηλόμισθων εργαζομένων.

- Αυτές οι συμβάσεις συμβάσεις θα ισχύουν για **1+1 έτη** και για το χρονικό αυτό διάστημα, **ο εργοδότης δεσμεύεται για τη "διατήρηση της απασχόλησης" και όχι για τη "μη απόλυση"** οποιουδήποτε εργαζομένου δηλαδή θα μπορεί να απολύει ένα παλιότερο εργαζόμενο τον οποίο θα αποζημιώνει με βάση το παλιό μισθό, αρκεί να προσλαμβάνει ένα νέο ή και τον ίδιο με νέους, όμως, όρους, όπως μπορεί ο καθένας να φαντασθεί.

- Τέτοιες συμβάσεις θα μπορούν να υπογράφονται ακόμα και

σε επιχειρήσεις όπου δεν υπάρχει εργατικό σωματείο ή δεν επιτρέπεται να υπάρχει, δηλαδή στις επιχειρήσεις όπου εργάζονται κάτω από 20 άτομα, με συμμετοχή όμως στις διαπραγματεύσεις και του εγγύτερου κλαδικού σωματείου. **Στις επιχειρήσεις στις οποίες δεν έχει υπογραφεί καμία σύμβαση, ο εκάστοτε Υπουργός Εργασίας θα έχει το δικαίωμα να επεκτείνει τις κλαδικές συμβάσεις.** Εξάλλου για επίλυση διαφορών μεταξύ εργαζομένων-εργοδοσίας θα μπορεί και η δεύτερη να προσφεύγει στον Οργανισμό Μεσολάβησης και Διαιτησίας (ΟΜΕΔ).

Δ. Κ.